"గుడ్ మార్నింగ్, డాక్టర్!"

కిటికీలోనుండి ఉదయిస్తున్న భాస్కరుణ్ణి, మేల్కొంటున్న ప్రకృతిని చూస్తూ ఉన్న శాస్త్రనస్—పరికించాడు. ఆ కంఠస్వరం విని చప్పున వెనుదిరిగాడు.

ఎదురుగా లావణ్య!

అతని మొహంలో చెప్పలేనంత ఆశ్చర్యం కనిపించింది.

"లావణ్యా" అన్నాడు, సంభ్రమంగా.

"అవును, డాక్టర్, నేనే! ఇలా ఎందుకు వచ్చానని ఆశ్చర్యపోతున్నారా?" నవ్వుతూ అడిగింది లావణ్య.

"అబ్బే, అదేం లేదు. కూర్చో!" తడబడుతూ అన్నాడు. కూర్చుంది లావణ్య, టేబుల్ ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీలో.

"నీ ఆరోగ్యం ఎలా ఉంది?" తానూ కూర్చుంటూ, అడిగాడు.

"ఎప్పుడు వచ్చిపోతావో మీకే తెలిస్తే!" నవ్వింది.

"చ! చ! నేనా ఉద్దేశ్యంతో అనలేదు. ఐయామ్ సారీ!"

శాస్త్రనస్‌కు అంతవరకూ లావణ్య అంత పొద్దున్నే రావలసిన అవసరం ఏం వచ్చిందో గుర్తు రాలేదు.

"ఇంతకీ ఎప్పుడు వచ్చావు? ఎక్కడ దిగావు? నీ వెంట ఎవరన్నా వచ్చారా?"

"ఎవరూ రాలేదు. నేనొక్కదాన్నీ ఇప్పుడే బస్సు దిగి మీ దగ్గరికి వస్తున్నాను." టేబుల్ మీద వేలితో ఎ... చెప్పింది లావణ్య.

"మరి నీ సూట్‌కేస్ అదీ, . . ."

ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు ఆమె వైపు.

"బయట ఉన్నాయి. మీ ... మీ ఇంటికి అతిథిగా ... ."

ఆనందాన్ని దాచుకున్నాడు శా...

• • •

"ఇప్పుడు చెప్పండి" డాక్టర్, నన్ను పెళ్లి చేసుకో...?

"లావణ్యా! ..."

"తెలుసు, డాక్టర్! కాని, నేను తెలిసి చేసిన పొరపాటు కాదు అది."

"అయినా, ... తక్కువగా ఎలా ... అతి ... మోసపోయే దానిని నువ్వు కాదని నాకు తెలుసు. నేను నీకు ... నేను చెప్పినవన్నీ గాలికి వదిలేశావు ... కూడదు. ... దానికి డాక్టర్లం ..."

"నిజమే, డాక్టర్! నేను ... పరిస్థితి కోరి తెచ్చుకున్నాను. ...

నా ప్రాణాన్ని ... వెలుగునింపగలననే ఆశ నాకుంది, డాక్టర్!" లావణ్య కంఠంలో స్థిరత్వం, ... వినిపించాయి.

"ఎవరి జీవితంలోనో వెలుగు దీపం కోసం, నీ జీవితాన్ని ఆరుస్తుంటావా? ప్రాణానికి ప్రాణమిచ్చి ఎవరూ చైతన్యం తీసుకు రాలేరు, లావణ్యా! అది బ్రతికి ఉండగానే సాధించాలి. అంతేగా కాని, మూర్ఖులకోసం తెలివిగలవారెవరూ తమ జీవితాలను త్యాగం చెయ్యనవసరం లేదు."

"ఇందులో త్యాగం ఏముంది, డాక్టర్! మాతృత్వం అనేది ఆడదానికి దేవుడిచ్చిన వరం. నేనూ అలాగే పొందాలను కున్నాను..."

[illegible] పెళ్ళి చేసుకోండి, డాక్టర్, అప్పుడి కోవాల్సి మీ కోరికా తీరుతుంది."

"లావణ్యా!" గట్టిగా అరిచాడు శావ్[illegible].

"[illegible]మించండి, డాక్టర్! మిమ్మల్ని బాధపెట్టాలనే ఉద్దేశ్యంతో నేనా మాట అనలేదు."

"[illegible], లావణ్యా! నిన్ను నేను [illegible] చేసుకుంటావన్న మాట [illegible] నీకే వదిలి [illegible]. మీ వాళ్ళు [illegible] ఒప్పుకున్నారు కనక, నిన్ను [illegible] ఒప్పించి ఉంటే బాగుండేది. [illegible] పరిస్థితి రావడానికి ఒక [illegible] కారణ మనిపిస్తోంది."

"[illegible] అలా భావించవద్దు, డాక్టర్! [illegible] ఎవరు తప్పిస్తారు?"

[illegible] ఆమె వైపు చూశాడు శావ్[illegible]. అతని [illegible] కోపం వచ్చినట్లు అతన్ని చూస్తూనే తెలుస్తోంది.

"ఎందుకు, లావణ్యా, కనపడని ఆ విధి మీద అంటావు? ఎంతో తెలివైన నీవు కూడా చివరకు ఇటువంటి పరిస్థితి తెచ్చుకొని . . ."

"నేను తెలివైన దాన్నని మీ రంటు న్నారు, డాక్టర్! కానీ, నా అంత తెలివి తక్కువది ఈ లోకంలో మరొకటి ఉండదు."

లావణ్య కళ్ళలో గిర్రున నీళ్ళు తిరి గాయి. చప్పున టేబుల్ మీదికి వంగి తల మోచేతిలో దాచుకొంది. రెండు క్షణాలు ఆమె వైపు చూశాడు. ఆమె ఏడుస్తూ ఉందని స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

"లావణ్యా"

" . . . . . . "

"ప్లీజ్, సిస్టర్! ఏడవకు."

తల ఎత్తింది లావణ్య. ఆమె కళ్ళు మూ[illegible] ఉన్నాయి.

"నేను ఇంతసేపూ మీ ముందర నటించింది చాలు, డాక్టర్! ఇక నా వల్ల కాదు. నేను మోసపోయి ఉంటే, నిజంగా ఎంతో సంతోషించేదాన్ని. కాని నేను ఇలా ఎవిధమా కావలసి వస్తుందని కలలో కూడా అనుకోలేదు." బొంగురు గొంతుతో అంది లావణ్య.

"ఇంతకీ . . ." ఆపేశాడు, ఆమె నోరు మెదపటంతో...

* * *

... ఉండి, ఉండి మేఘాలు గర్జిస్తు న్నాయి. మెరుపు తీగలు అప్పుడప్పుడూ తళుక్కుమంటున్నాయి. అవి తళుక్కు మన్నప్పుడు ఆ రోడ్డు మీద దృశ్యం కనిపిస్తూంది. 'నా ముందు మీ రెంత?' అన్నట్టుగా ఒక మెరుపు తీగ రోడ్డు మీద నిలుచుంది. కాని, ఆమె కాంతి విప్పలేదు. అందుకనే ఆ చీకటిలో మెరవటం లేదు. ఆమే లావణ్య!

లావణ్యకి చిరాగ్గా ఉంది. ఏడ్పు వచ్చేట్టుగా ఉంది. ఏం చేయాలి! అనుకుంటూండగానే పెద్ద పెద్ద చినుకులు టపటపమని మీద పడసాగాయి. దూరాన ఏదో కారు వస్తున్నట్లుగా లైట్లు కనపడ సాగాయి. చప్పున వేగం వచ్చింది. రెండు నిమిషాల తరవాత ఆమె పక్కగా ఆగింది.

కారులో నుండి తెల్లటి బట్టలతో ఉన్న ఒక వ్యక్తి బయటకు తొంగి చూశాడు కిటికీలో నుండి

"మీ రెక్కడికి వెళ్ళాలి?" అడిగాడు.

"ఉమెన్స్ కాలేజీకి. ఇక్కడికి రెండు మైళ్ళు." గబగబా అంది లావణ్య అప్పటికే ఆమె మీద చి[illegible] పడసాగాయి.

అతను వంగి అవతలి వక్క డోర్ తీసి, "రండి!" అన్నాడు.

చప్పున తిరిగి [illegible] కూర్చుంటూ, "థాంక్స్!" అంది. అతను బదులు పలకలేదు. డోర్ గట్టిగా వేసి స్టార్ట్ చేశాడు. చిన్నగా వెళ్ళ సాగింది కారు. కొద్ది దూరం వెళ్ళాక అతనే మాట్లాడాడు.

"మీరు ఇంత రాత్రివేళ ఒంటరిగా అక్క డెందుకున్నారు?"

"ఎంత రాత్రి! ఏడిమిదేగా అయింది. సి. బి. సెంటర్‌లో మా అన్నయ్య లెక్చరర్. వాళ్ళింటికి వెళ్ళి, తిరిగి బస్‌లో వస్తూండగా అది చెడిపోయింది. నెమ్మ దిగా వస్తున్నాను. నాతో వచ్చిన వాళంతా ముందుగా వెళ్ళిపోయారు. నేను ఒంట రిగా మిగిలి పోయాను."

"మరి మీరు వుమెన్స్ కాలేజీకి అన్నారు." అతను ఆమె వైపు తల తిప్పి ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

"మా ఉద్దేశ్యం అర్థమయింది. అన్నగా రుండగా హాస్టలుతో ఎందుకు చేరావా? అని కదూ! స్వంత అన్నయ్య కాదు కెండ్-కజిన్." నవ్వింది లావణ్య.

సుడిగుండాలు

—కుమారి కొంగతి చంద్రావళి

"[illegible]" అని [illegible] అడిగా[illegible].

"[illegible]"

[illegible] ముందే [illegible]. లావణ్య దిగి [illegible]. [illegible] దూసుకు పోయింది కారు.

[illegible]. రెండడు గులు [illegible] వేసి, లావణ్య, మెడ మీద ఏదో లోపంగా అనిపించి చెయ్యి వేసింది. గొలుసు లేదు. 'ఓ గాడ్! ఎక్కడ పడిపోయుంది? ఈ రోడ్డు మీద [illegible] లేక కార్లోనా?' [illegible] ముందుగా [illegible], గొలుసు [illegible].

* * *

"[illegible]!" రెండు చేతులూ జోడిస్తూ అంది లావణ్య.

"[illegible]! కూర్చోండి," అతను జేబులో చేయి [illegible] అన్నాడు.

ఆ వేళ రాత్రి కారులో అస్పష్టంగా చూసిన అతని రూపం, స్పష్టంగా కూడ గలిగింది. బ్రౌన్ కలర్ పాంటు, వైట్ గళ్ళ షర్టు, ఫుల్ హాండ్స్ కొద్దిగా మడిచి ఉన్నాడు. మనిషి బాగా పొడవు. తెల్లటి రంగు, ఉంగరాలజుత్తు ముందుకు పడుతూంది.

"ఇదిగో! మీ గొలుసు." టేబుల్ మీద పెడుతూ అన్నాడు.

"చాలా థాంక్స్! నేను మీ కారులో పడిందనుకో లేదు. ఎక్కడో పోయిం దనుకున్నాను. మీరు శ్రమ పడి తెచ్చారు. అరే! అసలు కూడా పెట్టించారే! ఎందు కండీ, నేను పెట్టించుకునే దాన్నిగా?" నొచ్చుకుంటూ అంది లావణ్య.

"ఏం [illegible] లేదు లెండి. కాని, [illegible] కాలేజీలో [illegible] చాలా కష్టపడి [illegible]. మా పేరు [illegible] ఉంచాను.

"సారీ! మీకు చాలా ఇబ్బంది కలిగించాను. కారులో చెప్తున్నప్పుడు నేను [illegible] ఉందని చాలేదు." అభిమానంగా అంది లావణ్య.

"ఇక నే వెళ్తాను." లేచా [illegible].

ఆమె వైపు పరీక్షగా చూసి "మీరు సిటీలో వసుంటే [illegible] చేస్తా, [illegible] రండి" అన్నాడు. లావణ్య [illegible] ఉంది. [illegible] ఎర్రటి చీర, [illegible] ఆమె [illegible] గొలుసు, ఒక చేతికి [illegible] ఆమె [illegible] శరీరంలో [illegible] కళ్ళకి బాగా కాటుక పెట్టడం వల్ల పెద్దవిగా కనిపిస్తున్నాయి. నుదుట వయొలెట్ కలర్ కుంకుమ కనుబొమల మధ్యగా మెరుస్తూంది. పెదవులు అడిలో ఎర్రగా మెరుస్తున్నాయి.

కొంచెం తటపటాయించి అంది లావణ్య—

"మా స్నేహితురాలి పెళ్ళి జరుగు తూండండి! నా ఫ్రెండ్సంతా వెళ్ళి పోయారు. నేనుకూడా వాళతోనా టే వెళ్ళిపోయేదాన్ని. నా కోసం ఎవరో వస్తున్నారంటే ఇలా వచ్చాను. బహుశా ఈ పాటికి వెళ్ళి పోయుంటుంది."

"అయితే, పదండి!" ముందుకు

నవ్వుతూ అన్నాడు. అతని వెనకగా నడిచింది లావణ్య.

* * *

కారు నెమ్మదిగా పోనిస్తున్నా డతను. లావణ్య సంభాషణ ప్రారంభించింది.

"మీరు కాబట్టి నా గొలుసు తెచ్చి ఇచ్చారు. అదే మరొకరయితే ఈ పాటికి ఆశ వదులుకుని ఉండవలసి వచ్చేది."

"మీరు ఇక ఆ విషయం మరిచిపొండి." అతను ఆ ప్రసక్తి ఇష్టం లేనట్లుగా తుంచి వేస్తూ అన్నాడు.

"మీరు ఏం చేస్తుంటారు?" ప్రసంగం మారుస్తూ అంది లావణ్య.

"బిజినెస్." క్లుప్తంగా అని మళ్ళీ చెప్పాడు— "నేను చేయటం లేదు. ఒకరి కింద చేస్తుంటాను. గవర్నమెంట్ జాబ్ మీద ఆశ లేదు. ఇదే అలవాటయి పోయింది. నాకూ వాటా వస్తుందను కోండి. ఒక్క క్షణం తీరిక ఉండదు., ఎప్పుడైనా మా బాస్‌ను కాకా పట్టి ఈ కారులో మద్రాసు నుండి హైదరాబాదు వెళుతూంటాను. ఇదే నాకు రిలీఫ్ ఇచ్చేది."

అతను జేబులో నుండి సిగరెట్ పాకెట్ తీశాడు. సిగరెట్ తీస్తూ అన్నాడు— "ఎనీ అబ్జక్షన్?"

"నో" అంది లావణ్య.

కారు సిటీలోకి ప్రవేశించింది. అతను ఎడమ చేత్తో లైటర్ వెలిగించబోయి ఆగిపోయాడు, రష్‌గా ఉండటంతో. మరో సారి వెలిగించ బోయేసరికి, చేయి జారి కింద పడింది. లావణ్య వంగి తీసి, వెలిగించింది. అతను నోట్లో సిగరెట్ అంటించుకుంటూ, "థాంక్స్" అన్నాడు.

లావణ్య ఏమీ చెప్పలేదు. లైటర్ అతని చేతి కిచ్చింది. అతను జేబులో వేసుకున్నాడు.

"దారి చెప్పండి" ఆమె వైపు చూస్తూ అన్నాడు.

చెప్పింది లావణ్య. పెళ్ళి పందిరి ముందు ఆగింది కారు. దిగబోయే ముందు గుర్తు వచ్చింది లావణ్యకు, అతని పేరు అడగలేదని.

"క్షమించండి! నా పేరు మీకు తెలిసిం దనుకుంటాను. మీ కభ్యంతరం లేకపోతే మీ పేరు చెప్పండి."

నవ్వా డతను.

"దీనికి క్షమాప ణెందుకు? కొండ నీటి చాంతాడంత పేరు నాది. సింపుల్‌గా పిలిచేది 'రాజా' అని."

* * *

"మళ్ళీ మనం ఇలా కలుస్తా మనుకో లేదు." కారు తలుపు తీస్తూ అన్నాడు రాజా.

"ఎక్కండి."స్టీరింగువైపు జరిగాడు.

"నిజమే! చాలా కాకతాళీయంగా జరిగింది." లావణ్య ఎక్కి, కారు డోర్ వేసింది.

"మా ఫ్రెండ్ ఉంది ఇక్కడ. అదీ, నేనూ కలసి నిన్న రాత్రే వచ్చాము ఇక్కడికి?" సంజాయిషీ చెబుతున్నట్లుగా అంది లావణ్య.

"క్రిస్‌మస్ సెలవు లనుకుంటాను. మరి మీ ఊరు వెళ్ళలేదేం?"

"పల్లెటూరు. ఏమీ తోచదు. పైగా అక్కడ నా కోసం ఎదురు చూసేవా రెవరూ లేరనుకోండి."

"మరి మీ అమ్మా, నాన్నా?" ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"అమ్మను నేను పుట్టి, చంపేశాను. నాన్నగారు నా ఊహ తెలిసిన తరవాత పోయారు. అన్నలూ, వదినలూ, అక్కలు బావలూ...బంధు బలగం చాలా ఉంది." భారంగా మారిపోయింది లావణ్య కంఠ స్వరం.

"మరి మీరు ఒంటరిగా వస్తున్నా రేం? మీ ఫ్రెండ్ ఏమయ్యారు?" ప్రసంగం మారుస్తూ అన్నాడు రాజా.

"మార్నింగ్ షోకి వచ్చాను. అది రాలేదు. షో విడిచేవరికి కారు పంపుతా మన్నారు. పావు గంట చూశాను. ఇంత వరకూ రాలేదు. చిన్నగా నడుస్తూ వస్తున్నాను. నా అనుమానం ఏమిటంటే నేను ఒక్కదాన్ని రాగలనా? లేదా? అని పరీక్షించటానికే అది కారు పంపి ఉండదు. నన్ను ఒంటరిగా పిక్చర్‌కి పంపిందికూడా అందుకే! నేను పిరికి దాన్నని దాని భయం." నవ్వింది లావణ్య.

"అయితే,మీరూ తమాషా చేయండి. కొంచెం సేపు మీరు కనపడకుండా ఉంటే ఆమే మీ కోసం వెదుకుతారు."

"బావుంది మీరు చెప్పేది? ఎక్కడ దాక్కోమంటారు నన్ను?" నవ్వుతూ అంది.

"మీ అభ్యంతరం లేకపోతే 'అన్న పూర్ణా'లో మీల్స్ చేద్దాం."

"వద్దులెండి! ఇప్పటికే సుధ నాకోసం గాభరా పడుతూ ఉంటుంది. నన్ను అక్కడ డ్రాప్ చేసేయండి." తల అడ్డంగా ఆడిస్తూ అంది లావణ్య.

"నేను మీ కోసం ప్రత్యేకంగా చెప్పటం లేదు. మీల్స్ కోసమే అక్క డికి వెళుతున్నాను. మా బాస్‌తో కలసి మళ్ళీ సాయంత్రం బెంగుళూరు వెళ్ళి పోవాలి."

"అడగటం మరిచే పోయాను. ఇంతకీ మీరు స్థిరంగా ఉండేది ఎక్కడ? ఇక్క డేనా!"

"కాదు. బెంగుళూరులోనే! ఎక్కువ భాగం ఊర్లు తిరగటంతోనే గడిచి పోతుం దనుకోండి."

కారు హోటల్ అన్న పూర్ణా ముందు ఆగింది.

"ఇదేమిటి? బజార్ లాగా ఉందే?" లావణ్య చుట్టూ చూస్తూ అంది.

"హోటల్ లోపల ఉంది, దిగండి!" అతను డోర్ తెరుస్తూ అన్నాడు.

"ఇప్పు డెందుకండీ?" అతని వైపు ఇబ్బందిగా చూస్తూ అంది.

"మరేం ఫరవాలేదు." అతను చుట్టూ తిరిగి వచ్చి డోర్ తెరిచాడు.

లావణ్య దిగింది. అతను డోర్ గట్టిగా వేసి ముందుకు నడిచాడు. వెనకగా నడిచింది లావణ్య.

* * *

లోపలకి అడుగు పెడుతూనే ఒళ్ళు జలదరించింది లావణ్యకు, చల్లగా అయి పోవటంతో. ప్రతి టేబుల్‌కూ డిమ్ లైట్లు ఉన్నాయి. ఎండలో రావడంతో ముందు సరిగ్గా కనిపించలేదు లావణ్యకు. అంతా చీకటిగా ఉంది. రేడియో లోంచి మెత్తగా మ్యూజిక్ వినిపిస్తూంది. ఇద్దరూ మూలగా ఉన్న టేబుల్ దగ్గరికి వెళ్ళి ఎదురెదురుగా కూర్చున్నారు.

"ఈ హోటల్‌కి రావటం ఇదే మొదటి సారి!"చుట్టూ ఉన్న జంటలనుచూస్తూ, 'సిటీస్‌లో ఎంత నయం, ఒకరిని గురించి మరొకరు పట్టించు కోరు' అనుకుంది లావణ్య మనస్సులో.

అతనేమీ మాట్లాడక పోవటంతో తిరిగి తనే అంది: "సుధ ఇక్కడికి తీసుకు వస్తానని అంది, ఈవేళ రాత్రికి. ముందు గానే నేను వచ్చేశాను." నవ్వుతూ అంది.

అతను తదేకంగా తన వైపే చూస్తూండటంతో, తల వంచుకుని గోళ్ళు కొరకసాగింది.

ఆర్డరిచ్చిన అయిదు నిమిషాలకు మీల్స్ వచ్చాయి. భోజనంచేస్తూ మాట్లాడుతున్న లావణ్యకు మధ్యలో పొలమారింది. మంచినీళ్ళు తాగాక అంది.

"సుధ ఎంత తిట్టుకుంటూందో నన్ను?"

సర్రున వారి దగ్గరికి దూసుకు వచ్చింది ఒక ఆంగ్లో ఇండియన్ లేడీ. లావణ్య పక్కన ఉన్న చైర్‌లో కూర్చుని అంది గబగబా, రాజా ఏదో అనబో[illegible] లోపలే—

"వాటీజ్ దిస్,బాస్? వన్ ఒ క్లాక్ కి హోటల్‌లో ప్రోగ్రాంతో ఉండవలసిన మీరు ఇంకాఇక్కడ తీరిగ్గా భోజనంచేస్తున్నారు? మీ కోసం వెయిట్ చేసి చేసి, గుప్తాకి ఫోన్‌చేసి కనుక్కుంటే మీరు వెళ్ళి

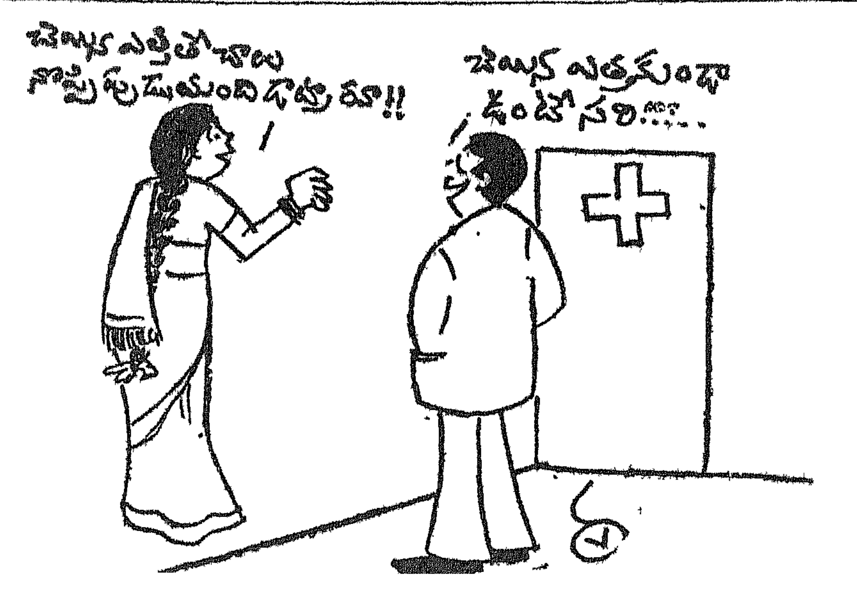

గంటయింది అన్నారు. హోటల్కి ఇంటికి రాలేదు. అప్పు హోటల్స్కి ఫోన్ చేస్తే ఇక్కడ ఉన్నారన్నారు. వెంటనే వచ్చే శాను. ఇటునుంచి సరాసరి ఎయిర్ డ్రోమ్‌కి వెళదాం రండి. భండారీ మాత్రమే కాకుండా ఈ నేళ ప్రొద్దున కూడా ఫోన్ చేశారు— నైట్ జరిగే మేనేజ్‌మెంట్ మీటింగ్‌కి మీరు తప్ప కుండా రావాలి. చాలా ఇంపార్టెంట్ అని—ఇంకో పరి చెప్పారు. మీరు చూడ బోతే ఎప్పుడు ఎగ్గొడదామా అని ఉన్నారు. మధ్యలో నాకు నవ్వొంది తిప్పలు." ఊపిరి పీల్చుకోడానికి ఆగింది.

తెల్లబోయి వింటూంది లావణ్య, తినటం ఆపేసి.

ఆమె వాక్ప్రవాహం ఆగేసరికి కుని పరీక్షగా చూసింది, ఆ ఆంగ్లో ఇండియన్ వైపు. బ్రౌన్ కలర్ చెక్ తొడుక్కుని ఉంది. బాబ్డ్ హెయిర్. నీలి కళ్ళు చమక్ మంటూ ప్నున్నాయి.

"ఈవెనింగ్ ఫ్లయిట్‌కి బుక్ చేయి." రాజా మాట్లాడటంలో చెప్పిన వెన్కు చూసింది లావణ్య.

"వచ్చిండి! ఇంకా టైముందిగా, మీరు చెప్పండి. నేను టాక్సీలో వెళ్తాను." కంగారుగా అంది లావణ్య.

"నో, నో, మరేం ఫరవాలేదు. జూలీ! మీట్ మిస్ లావణ్య. మిస్టర్ మై సెక్రెటరీ—జూలీ!" పరిచయం చేశాడు

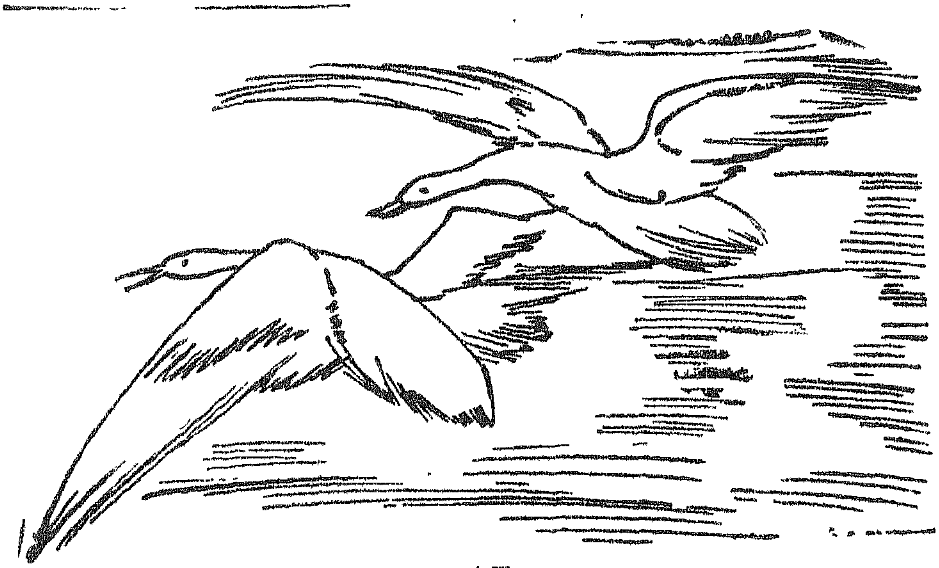

జంటగా...

చిత్రం— టి. వి. ఎస్. మూర్తి (తెనాలి)

లావణ్య వైపు చూస్తూ. అతని కళ్ళలో కోటి క్షమాపణలు కనిపిస్తున్నాయి.

జూలీ, లావణ్య వైపు చూస్తూ నమస్కారం చేసింది. ఎంగిలి చేత్తో ఎలా నమస్కారం చేయాలో తోచక, పలకరింపుగా నవ్వింది.

"అయితే, బాస్, మరి మీరు ?..." ప్రశ్నార్థకంగా అంది జూలీ.

"చెప్పానుగా! ఈవెనింగ్ ఫ్లయిట్‌లో వెళ్తానని!" లేస్తూ అన్నాడతను.

"అలాగే!" లావణ్య వైపు ఒకసారి చూసి వెళ్ళిపోయింది జూలీ.

లావణ్య కూడా బాత్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళింది. రాజా చేతులు కడుక్కుంటున్నాడు. ఎదురుగా ఉన్న అద్దంలో ఒకసారి ఆమె వైపు చూశాడు. లావణ్య తలదించుకుని వాష్ బేసిన్ వద్దకు నడిచింది.

అతను బయటికి వెళ్ళిపోయాడు. లావణ్య ఒకసారి అద్దంలో తన ముఖం చూసుకుంది. అమాయకంగా ఉంది తన మోము. తను నిజంగా అమాయకురాలే! లేక పోతే అతను చెప్పినవన్నీ ఎలా నమ్మ గలిగింది? అతను చూడబోతే బిజినెస్ మాగ్నెట్‌లా ఉన్నాడు. తనతో ఎందుకు అబద్ధం చెప్పాడు?

* * *

"క్షమించండి." కారు స్టార్టు చేస్తూ అన్నాడు రాజా.

"ఎందుకు?" అంది లావణ్య.

"మీతో అబద్ధం చెప్పినందుకు."

"అబద్ధం చెప్పినందుకు బాధలేదు కాని, చెప్పవలసిన అవసరం ఎందుకు వచ్చిందా అని ఆలోచిస్తున్నాను."

"స్నేహం చేయటానికైనా, మరి దేనికైనా డబ్బు అడ్డం వస్తుంది, లావణ్యా! నాకు చాలా డబ్బు ఉంది. పలుకుబడి ఉంది. అవి నాకెందుకూ పనికిరాకుండా పోయాయి. నాతో మాట్లాడే ప్రతి ఒక్కరు పైన మరో తెర అడ్డం వేసుకుని మాట్లాడుతున్నట్టుంది నాకు. లోపల విషం దాచుకుని—పైకి చిందించే చిరునవ్వులూ, రికమెండేషన్‌లూ, ఉద్యోగాలూ, బిజినెస్‌లూ...అన్నిటితోనూ విసుగెత్తి పోయాను. ఎదటి మనిషి గుణం తెలిసి, కూడా నటిస్తూ మాట్లాడవలసిన అవసరం వచ్చింది నాకు. మనసు విప్పి ఎవరూ మాట్లాడరు. నా అవసరాలు చాలావరకు జూలీ చూస్తుంది. కానీ, ఆమెతో నా అనుబంధం బిజినెస్ వరకే. నీతో మాట్లాడేటప్పుడు నాకు తెలుసు : నువ్వు తప్పకుండా నా గురించి అడుగుతావని. అబద్ధం చెప్పటానికైనా చాతకాలేదు నాకు. అబద్ధం చెప్పగలిగేను కాని, నాటకం పూర్తి చేయలేక పోయాను."

"మీరు అంత బాధపడ వలసినఅవసరం లేదు. ఇప్పుడేం జరిగిందని?" వారింపుగా అంది లావణ్య.

"మీ రెక్కడికి వెళ్ళాలి?" ప్రసంగం మారుస్తూ అన్నాడు.

చెప్పింది లావణ్య: "ఐదు మైళ్ళ దూరం."మరో పావుగంట మాట్లాడుకోవచ్చు అనుకుంది మనస్సులో.

"మీ రెన్నాళ్ళుంటారు ఇక్కడ?"

"సెలవు లయిపోయేవరకు." తల వంచుకుని అంది లావణ్య.

"ఈ వేళ నైట్‌కి వెళ్ళి రేపొచ్చేస్తాను నేను. మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను మీకు. కలుసుకోవడానికి ఏమీ అభ్యంతరం లేదు కదా మీకు?"

"ఛ! ఛ! ఎందుకు ఉంటుంది అభ్యంతరం? మంచి కంపెనీ దొరుకుతున్నప్పుడు."

"థాంక్స్," అన్నాడు రాజా.

నవ్వింది లావణ్య.

* * *

"ఆవేళ మీ గురించి వివరంగా తెలుసుకోలేక పోయాను. ఇప్పుడు చెప్పండి." అంది జూలీ, లావణ్య ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

చూస్తున్న 'ఫెమినా' పక్కన పడేసింది లావణ్య.

"ఏమున్నాయి చెప్పడానికి? మీరే. చెప్పండి మీ గురించి." నవ్వుతూ అంది.

"నా గురించా? నా విషయాలన్నీ శేఖర్ మీతో చెప్పి ఉండాలే?"

"శేఖ రెవరు?" తెల్లబోయింది లావణ్య.

"పేరు తెలియకుండా ఇన్నాళ్ళూ ఎలా తిరిగారు మీరు?" ఆశ్చర్యంగా అంది జూలీ.

"ఆయన పేరు 'రాజా' అని చెప్పారే?"

"ఆఁ. అదే —ఆయన పూర్తి పేరు రాజశేఖరం." కర్చీఫ్‌తో ముఖం తుడుచుకుంటూ చెప్పింది జూలీ.

రాజా వస్తున్నట్లుగా బూట్ల చప్పుడు విని ఇద్దరూ లేచి నిలబడ్డారు. ఫుల్‌సూట్‌లో ఉన్నాడతను. వారి దగ్గిరిగా వస్తూ అన్నాడు.

"ఎందుకునిలబడ్డారు? కూర్చోండి."

జూలీ కూర్చోలేదు కానీ, లావణ్య వెంటనే కూర్చుంది. అతనూ వచ్చి లావణ్య పక్కగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. జూలీ పర్సులోంచి ఏదో కాగితం తీసి అతని చేతికిస్తూ అంది:

"మనం కొత్తగా ఓపెన్ చేసిన మెషిన్ టూల్స్‌లో ఉద్యోగానికి వచ్చినవారి లిస్టు, బాస్! రామమూర్తి వీరిని సెలక్టు చేశాడు. ఇందులో మనం ఉద్యోగాలు ఇవ్వవలసిన పదిహేనుమందిని టిక్ చేశాడు...చూడండి!" చేతితో చూపించింది.

అతను పరీక్షగా ఆ కాగితం వైపు చూశాడు. చప్పున తల ఎత్తి అన్నాడు. "రెడ్ ఇంక్ పెన్ ఉందా నీదగ్గర?"

వెంటనే పర్సులోనుండి తీసి ఇచ్చింది జూలీ.

అతను పెన్ను తీసుకుని కాగితంలోని కొన్ని పేర్లను గబగబా రౌండ్ మార్క్ చేసి, జూలీ కిచ్చాడు.

జూలీ దాని వైపు పరీక్షగా చూసి ఆశ్చర్యంగా అంది—

"ఇదేమిటి? రామమూర్తి టిక్ చేసిన వారిలో ఒక్కరినైనా సెలక్టు చేయలేదు మీరు? వారికి చాలా అనుభవం ఉందని చెప్పాడే నాకు?"

"అవసరం లేదు. అతను సెలక్టు చేసినవారిలో సగం మంది రికమెండేషన్స్. సగం మంది లంచాలూ ఇచ్చి ఉంటారు. మనం ఛాన్స్ ఇవ్వవలసింది వారికి కాదు."

"అయితే,నేను ఇప్పుడే ఇచ్చి వస్తాను. వారికి ఆర్డర్సు ఇచ్చేశాడేమో?" జూలీ గబగబా పర్సులో కాగితం, పెన్నూ పెట్టుకుంటూ అంది.

"ఎస్! యూ కెన్ గో." జూలీ వెళ్ళిపోయింది.

అంతవరకూ నిశ్శబ్దంగా వారి సంభాషణ వింటున్న లావణ్య అప్పటికి పెదవి విప్పగలిగింది.

"చీకటి పడి పోతూందండీ! నేను వచ్చి చాలా సేపయింది. వెళ్ళిపోతా నిక."

అతను వాచీ చూసుకుంటూ అన్నాడు: "పదే పదండి! మిమ్మల్ని డ్రాప్ చేసి నేను క్లబ్ కెళ్ళిపోతాను."

లావణ్య లేచింది. అతను లేవకుండానే అన్నాడు—

"మీరు రేపు వెళ్ళిపోతారు కదూ!"

"అవునండీ! ఈ వేళే కాలేజీ తెరిచి ఉంటారు. వెళ్ళాలి. మీ పుణ్యమా అని ఈ వారం రోజులూ హాయిగా గడిపేశా నిక్కడ. అందుకు మీకు థాంక్స్ చెప్పుకోవాలి. మధు దెబ్బలాడింది కూడా— 'నా కోసం నువ్వు హైదరాబాద్ వచ్చి ఎవరితోనో తిరుగుతావా?' అని. కాకపోతే మీ సెక్రెటరీతో ఎక్కువ కాలం గడపలేకపోయాను."

"నిజమే! తను ఊర్లో లేదు. ఇన్నాళ్ళూ. బెంగుళూరులోనే ఉంది." లేస్తూ అన్నాడు. ఇద్దరూ జంటగా ముందుకు నడిచారు.

"అదేమిటి? చీర కట్టుకో లేదేం?" అతను ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

అతని కళ్ళలో ఆశాభంగాన్ని స్పష్టంగా చదవగలిగింది లావణ్య.

"కట్టుకుంటాను కానీ, మీరు చీర ఖరీదు ఎంతో చెబితే. . ." తడబడుతూ ఆగిపోయింది, అతని వైపు చూడలేక.

అతను తీవ్రంగా అయిపోయాడు.

"చీర ఖరీదు నేను చెప్పను. మీకు ఇష్టం ఉంటే కట్టుకోండి. లేకపోతే తెచ్చి ఇచ్చేయండి. తీసుకుని వెళ్ళిపోతాను."

నిమిషం పాటు లావణ్య మౌనంగా నిలబడింది. తరవాత ఏదో నిర్ణయానికి వచ్చినట్టుగా— "ఇప్పుడే వస్తాను, ఉండండి" అనేసి లోపలికి పరిగెత్తింది.

మనసులో నవ్వుకున్నాడు రాజశేఖరం. ఆమె తప్పకుండా చీర కట్టుకుని వస్తుందని అతనికి తెలుసు. ఆమె పుట్టిన రోజు కానుకగా చీర పంపాడు. ఆ వేళ సాయంత్రం పోస్టులోనికూడా ఉత్తరం వ్రాశాడు. కానీ, ఆమె ఇలా ఇంకా సందిగ్ధావస్థలోనే ఉంటుందనుకోలేదు. అతను తలుపు తెరుచుకుని దిగి సిగరెట్ వెలిగించుకుని, కారుకు ఆనుకుని నిలబడి ఆమె కోసం చూడసాగాడు.

రెండు నిమిషాలు గడిచీ గడవక ముందే, దూరంగా లావణ్య వస్తూ కనపడింది. కొంచెం ఆమె దగ్గర కాగానే షాక్ తిన్నాడు. అతను ఆశించిన విధంగా లావణ్య చీర కట్టుకుని రావడం లేదు. పాకెట్ చేత్తో పట్టుకుని వస్తోంది.

"ఇదిగో మీ చీర!" దగ్గరగా వచ్చిన లావణ్య పాకెట్ చూపుతూ అంది.

అతని మొహం చెప్పలేనంతగా ఎఱ్ఱబడి ఉంది.

"నాతో స్నేహం పెంచుకోవటం నీ కిష్టం లేదా, లావణ్యా?" అతని కంఠం ధ్వనించిన తీరుకి లావణ్యకి మనస్సులో కలుక్కుమంది.

"స్నేహానికి కూడా హద్దు ఉంది! అది ఏ నాడూ డబ్బుతో ముడి పడకూడదు."

"ఇక్కడ అంత అడ్డం వచ్చింది ఏముంది? నీ పుట్టిన రోజుకి నిండు మనస్సుతో ఇచ్చాను ఈ కానుకని. తీసుకోవటానికి అభ్యంతర మెందుకు?"

"అభ్యంతరమే! మీకు, నాకు ఏ అనుబంధం ఉందని ఈ చీర తీసుకోమంటారు?"

"పెంచుకోవాలనుకుంటే అనుబంధం పెరగదా, లావణ్యా?"

"పెంచుకోవచ్చు. కానీ, నేను మీ నుండి కోరేది కేవలం స్నేహమే. ఇంతకు మించి నా నుంచి ఆశించకండి." స్థిరంగా అంది లావణ్య.

"అయితే, నువ్వు ఎవరినైనా. . ." అతని మాట పూర్తి కాక ముందే అడ్డు పడింది— "పొరపాటు. నేను ఇంతవరకూ నా జీవితంలో స్థానమిచ్చిన పురుషులు మీరే! అది కేవలం స్నేహంగానే పరిమితం కానివ్వండి."

"నిజంగా నాతో నిష్కల్మషంగా స్నేహం కోరుకుంటున్నావా, లావణ్యా!"

"అవును! మీతో గడిపిన ప్రతి క్షణంలోనూ మనశ్శాంతి పొంద గలుగుతున్నాను."

"అయితే, నీకూ భయంకరమైన గతం ఉందన్నమాట!"

"భయంకరమైనది కాదు లెండి. బాధ కలిగించేది. 'నీకూ' అన్నారు. మీకుకూడా మరిచిపోని గతం ఉందా?"

ఇద్దరూ నవ్వుకుని నవ్వేశారు.

"మన స్నేహం గట్టిపడే ఈ శుభ సమయంలో చిన్న రిక్వెస్ట్."

"ఏమిటి?" అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ అంది.

"నువ్వు వెంటనే ఈ చీర కట్టుకు రావాలి."

"మరి. . ." అభ్యంతరం చెప్ప బోయింది.

"ప్లీజ్!" బతిమ లాడుతున్నట్టుగా అన్నాడు.

అతని వైపు ఒకసారి చూసి, పాకెట్‌తో లోపలికి పరుగెత్తింది. 'జీవితంలో మొదటిసారిగా ఓడిపోయాను.' భారంగా అనుకున్నాడు. అతనికి మనసులో అంతా గందరగోళంగా అనిపించింది. ఎందుకీ అశాంతి! అయిదు నిమిషాలు సిగరెట్‌పై సిగరెట్ ఊదుతూ గడిపాడు. దూరంగా లావణ్య కొత్త చీరలో మెరిసి పోతూ వస్తూ కనిపించింది. అతని మనసు నిండా శాంతి నిండింది.

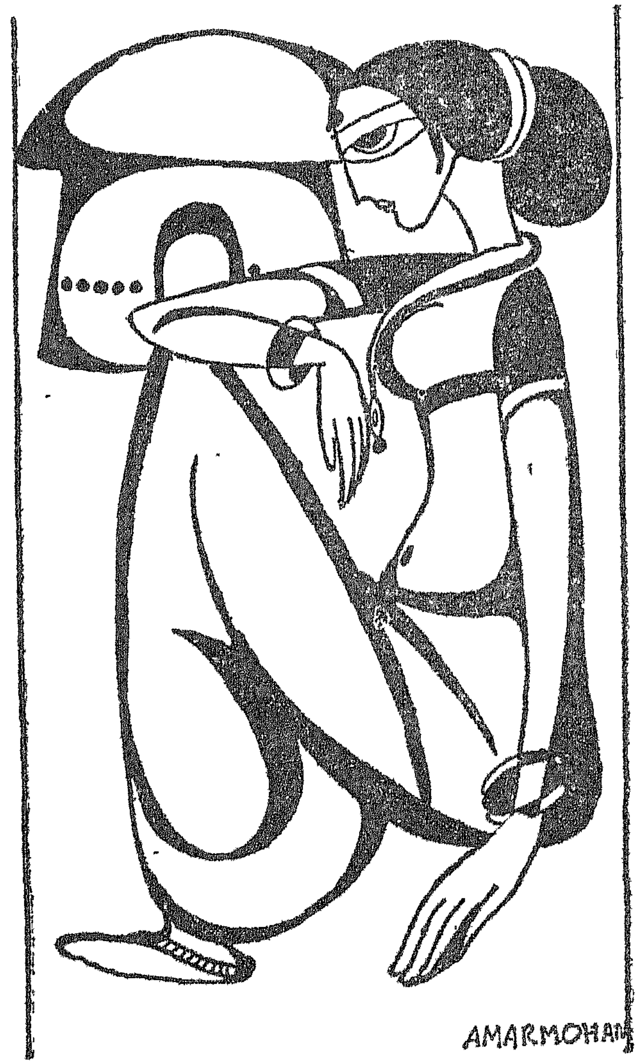

లోచన

చిత్రం— జి. వి. అమరేశ్వరరావు (అమరావతి)

* * *

అద్దంలో ప్రతిబింబం లావణ్యను నిలవేసింది. అతను ఇచ్చిన పసుపు పచ్చని చీర కొట్టవచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది.

'ఏ ఉద్దేశ్యంతో కట్టుకున్నావా చీర? పైకి స్నేహమంటూ నీ అంతరాత్మను మోసం చేయలేవు.' మనసు నిలదీసి అడిగింది.

"కాదు! కాదు! కేవలం స్నేహమే! నేను కట్టుకోక పోతే అతను బాధ పడతాడు." మనసుకు నచ్చ చెప్పింది.

'అతని ఉద్దేశ్యం తెలిసికూడా అతనితో ఎందుకు స్నేహం పెంచుకుంటావు? అతను నీ మీద ఆశలు పెంచుకుంటు న్నాడు. నీకా అర్హత లేదని మరిచి పోయావా? నీకు లోలోపల అతనితో గడపాలని ఆశ ఉంది. అందుకని అతనిని అశాంతికి గురి చేస్తావా?'

"లేదు, లేదు. నాతో గడిపినంత సేపూ అతను ఎంతో మనశ్శాంతిని పొంద గలుగుతున్నాడు."

"తరవాత అతను పొందబోయే అశాంతికి ఎవరు బాధ్యులు?"

"అశాంతి పొందేది నేనే అతను కాదు. అయినా, ఆ అశాంతి లోనే శాంతిని వెదకటానికి ప్రయత్నిస్తాను."

"కేవలం స్నేహమే అయితే, నీలో అశాంతి ఎందుకు పెరుగుతుంది? నిన్ను నీవు మోసం చేసుకోలేవు. నువ్వు అతనిని ప్రేమిస్తున్నావు."

"నో."

"నువ్వు కాదన్నా ఇది నిజం. అతనితో నీ పరిచయానికి స్వస్తి చెప్పేయి. నువ్వు బాగుపడతావు."

"అసంభవం! అవును, నిజమే. నేను అతనిని ప్రేమించాను. ప్రేమిస్తున్నాను. జీవితాంతం ప్రేమిస్తాను. ప్రేమను ముగింపు పెళ్ళి ఎప్పటికీ కాదు. జీవితాంతం అతని కొక మంచి స్నేహితురాలుగా మిగిలిపోతాను." అంతరాత్మను బలవంతంగా నొక్కేసింది లావణ్య. ఎంతో ప్రయత్నం మీద మనసుకు నచ్చ చెప్పి దారిలోకి తెచ్చింది.

* * *

"హలో!"

"హలో, రాజా స్పీకింగ్." అవతలి నుంచి రాజా స్వరం వినిపించింది.

"నేను లావణ్యని మాట్లాడుతున్నాను." లావణ్య నవ్వుతూ చెప్పింది. "ఏమిటి మీరు, బాబూ, అంత కోపం! ఓపిగ్గా ఉన్నారా?"

అవతలి నుండి రాజా స్వరం కంగారుగా వినిపించింది.

"సారీ, లావణ్యా! నువ్వను కోలేదు. ఎప్పుడొచ్చావ్? పరీక్ష లైపోయాయా? ఎలా వ్రాశావు? ఎక్కడ దిగావు, మా మధ ఇంట్లోనేనా?"

"అగండాగండి! ఏమిటా తొందర? ఒకేసారి అన్ని ప్రశ్నలు వేస్తే, ఏం జవాబు చెప్పమని? రావటం నిన్న రాత్రి

టీసటం మధ ఇంట్లో కాదు. నా చిన్నన్నయ్యకు ఇప్పుడకు ట్రాన్స్‌ఫరై రెండు నెల లైంది. ప్రస్తుతం మన నివాసం అక్కడే. ఇక పరీక్షల విషయ మంటారా? పాసుఅవుతానులెండి. మీరు ఉత్తరంలో వ్రాశారుగా పది రోజులు హైదరాబాద్‌లో ఉంటానని. దానికి బదులు వ్రాయలేదు. జవాబుగా నేనే వచ్చేశాను. అదృష్టవశాత్తు మీరు ఊర్లోనే ఉన్నారు. ఫోన్ ఎత్తగానే చిక్కారు.'

"ఇప్పు డెక్కడి నుండి మాట్లాడు తున్నావు నువ్వు?"

"మా ఇంటికి దగ్గరగా ఉన్న టెలిఫోన్ బూత్ నుంచి."

"సరేకాని, ఎప్పుడు కలుసుకుందాం? నన్ను మీ ఇంటికి రమ్మంటావా? లేక నీవే ఎక్కడికైనా వస్తావా?"

"ఈవెనింగ్ ఫైవ్ ఒక్లాక్ కి సరిగ్గా ట్యాంక్‌బండ్ మీదకు రండి. నేను వెయిట్ చేస్తుంటాను."

"సరే!"

"కైదిక్కే, మీ జాలీని తీసుకు రావటం మరిచిపోకండి!"

"ఓ కే!" లావణ్య ఫోన్ పెట్టేసింది.

"గుడీవెనింగ్!" రాజశేఖరం దగ్గరగా వస్తూ అంది లావణ్య.

"గుడీవెనింగ్. ఇదేమిటి—నువ్వు నా కోసం వెయిట్ చేస్తానని, నేను నీ కోసం ఎదురు చూసేలా చేశావు." ఆమెను నఖశిఖ పర్యంతం పరీక్షగా చూస్తూ అడిగాడు.

"సారీ! టాక్సీ దొరకలేదు."

అతని చూపులను తట్టుకోలేక, నీళ్ళ వైపు చూడసాగింది.

"లావణ్యా!" అతను మెల్లగా పిలిచాడు.

అతని వైపు తిరిగి చూసింది ఏమి టన్నట్టుగా.

అంతవరకూ ప్రసన్నంగా ఉన్న అతను చప్పున తీవ్రంగా అయిపోయాడు. అతన్ని గమనించలేదు లావణ్య. మౌనంగా నీళ్ళ వైపు చూడసాగింది. ఇద్దరి మధ్యా కొన్ని క్షణాలు భారంగా గడిచి పోయాయి.

"జాలీ రాలేదేం?" నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదిస్తూ అడిగింది.

"తనకు కొద్దిగా పనుండి రమ్మని చెప్పి వచ్చాను. బహుశా పది నిమిషాల్లో రావచ్చు."

"జాలీని చూసి చాలా రోజు లైంది."

"రేపు గండిపేట వెళ్దామా, లావణ్యా! నువ్వు ఇదివరకు చూడలేదుగా?"

"నాకేమీ అభ్యంతరం లేదు. కానీ, మీకే ఏదన్నా ప్రోగ్రామ్ ఉన్నా యేమో!"

"ముఖ్యమైన పని ఏమీ లేదను కుంటాను. జాలీ వస్తుందిగా! అడిగితే తెలుస్తుంది." ఇద్దరూ మళ్ళీ నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయారు.

"హాల్లో, లావణ్యా!" జాలీ చెయ్యి ఊపుతూ వచ్చింది వారి దగ్గరికి.

"హాలో! బావున్నారా!" నవ్వుతూ పలకరించింది.

"నాకేం—నిక్షేపంలా ఉన్నాను. మీరే చిక్కినట్లు కనిపిస్తున్నారు. పరీక్షలకి తెగ చదివేశారా ఏమిటి?"

"ఛీ ఛీ! లేదు. నేనేమీ చిక్కినట్లు ఎవరూ అనలేదే?"

"మీరు చెప్పండి, బాస్, లావణ్య చిక్కిందా, లేదా?"

"రేపు నా కేమైనా అపాయింట్‌మెంట్ ప్రోగ్రామ్స్ ఉన్నాయా?" ప్రసంగం మారుస్తూ అన్నాడు.

"ఎందుకు, బాస్?"

"రేపు లావణ్యను గండిపేట తీసుకొని వెళ్దామని." సిగరెట్ వెలిగించుకుంటూ చెప్పాడు.

"రేపు కుదరదు, బాస్! మరో రోజు వెళ్ళవచ్చు. రేపు మన ఫ్యాక్టరీ వర్కర్స్‌కి మీరు జవాబివ్వకపోతే గొడవ చేస్తారు. రేపే కదా మీరు వారికి జవాబు లిచ్చేది?"

"రేపు ఏమీ పండగ లేదు కదా, జాలీ!" లావణ్య అడిగింది.

"లేదు, కానీ, బాస్‌కి బిజినెస్‌లో పోయిన సంవత్సరం కంటే ఎక్కువ లాభాలు వచ్చాయి. ఆ సందర్భంలో ఏర్పాటు చేశారు."

"ఓహో!" లావణ్య ఇక తర్కించ లేదు.

"ఎంతసేపు, బాస్, ఇక్కడ కూర్చోవటం? మన తోటలో కూర్చుందాం—పదండి!" అతనేమీ మాట్లాడలేదు. పరిగి నీళ్ళ వైపు చూస్తూ ఉన్నాడు. సంభాషణ జాలీ, లావణ్యల మధ్యనే జరిగింది.

"బాస్ నెక్స్ట్ మంత్‌లో జర్మనీ వెళ్తున్నారు."

"ఎందుకూ?" కుతూహలంగా అడిగింది.

"మెషిన్స్ కోసం. వైజాగ్‌లో కొత్తగా పెడుతున్న ఫ్యాక్టరీ కోసం." వివరంగా చెప్పింది జాలీ, లావణ్యకు.

"మళ్ళీ ఎన్నాళ్ళకు వస్తారు?"

"మూడు నెలలు పట్టవచ్చు. బహుశా నేను కూడా వెళ్ళవచ్చు."

రాజశేఖరం సిగరెట్ అయిపోవటంతో నీళ్ళలో పడేసి, "ఇక వెళ్దామా?" అన్నాడు లావణ్యతో. ముగ్గురూ ముందుకు నడిచారు.

5

"అదేమిటి, ఒక్కత్తెవే వస్తున్నావు? ఆయనేదీ?" లావణ్య ఆదుర్దాగా అడిగింది.

లావణ్య కళ్ళలో నిరాశ స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

"అర్జెంట్ పనిమీద బొంబే వెళ్ళారు ఉదయం. రేపు వచ్చేస్తారు. నువ్వు వెయిట్ చేస్తుంటావని నీకు చెప్పడానికి పంపారు." లావణ్య కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ చెప్పింది జాలీ.

"కూర్చో" అంది లావణ్య.

జాలీ లావణ్య పక్కనా కర్చీఫ్ పరుచుకొని కూర్చుంది.

పార్క్‌లో చెదురు మదురుగా జనం కనిపిస్తున్నారు. లావణ్య, రాజా కలిసి పది రోజులుగా రోజుకో ప్రదేశం ప్రకారం తిరుగుతున్నారు. ఆనాటి సాయంత్రం పబ్లిక్ గార్డెన్స్‌లో కబుర్లు చెప్పుకోవ టానికి నిశ్చయించుకున్నారు. అతని కోసం దాదాపు అరగంటగా ఎదురు చూస్తున్న లావణ్య, రాజా బదులుగా జాలీ వచ్చేసరికి ఆశాభంగం పొందింది.

"లావణ్యా! నేను నిన్నొక విషయం అడగా లనుకుంటున్నాను."

ఆమె కంఠంలో ధ్వనించిన తీరుకి ఆశ్చర్యపోతూ తల ఎత్తింది లావణ్య. "అడుగు!" అంది.

"జవాబు నువ్వు నిర్భయంగా చెప్పాలి!" గడ్డి తుంచుతూ అంది జాలీ. తెల్ల బోతూ—"అలాగే" అంది.

"నువ్వు బాస్‌ను ప్రేమిస్తున్నావు కదూ!"

అనుకోకుండా వచ్చిన ఈ ప్రశ్నకు ఏం చెప్పాలో తెలియక ఉక్కిరి బిక్కి రయింది.

"నిజం, బాస్‌ను గురించి నీ కెటువంటి అభి ప్రాయం ఉందో చెప్పు."

"మంచివారు. సుగుణాలు, మృదువుగా ప్రవర్తించటం నాకు నచ్చిన విషయం." గబగబా చెప్పింది.

"ఆయనలో ఏ లోపమూ లేదు. అయితే, ఇంతకాలమూ పెళ్ళి కాకుండా ఎందు కున్నారు?"

'నీకూ గతం ఉందని మాట' అన్న సంభాషణ గుర్తు వచ్చింది లావణ్యకు.

"బహుశా ఆయన ముందుగా ఎవరి నైనా ప్రేమించి ఉండవచ్చు. కార ణాంతరాల వల్ల వారి పెళ్ళి జరగకపోయి ఉండవచ్చు. అందుకనే ఆయన ఇంత కాలం బ్రహ్మచారిగా ఉండిపోయారు కాబోలు."

"నువ్వు చెప్పింది నిజమే అయితే, ఆయన తెలివిగల వారు కనుక, ఎప్పుడో ప్రేమించిన అమ్మాయి కోసం అలాగ పడకుండా పెళ్ళి చేసుకొని జీవితాన్ని ఆనందమయం చేసుకోవచ్చు కదా!"

"నిజమే! కానీ, ఆయనకి నచ్చిన అమ్మాయి దొరకలేదేమో!" ఈ ప్రసంగం ఎందుకు జరుగుతూందో అర్థం కాలేదు లావణ్యకు.

"పొరపాటు, లావణ్యా! ఆయనకి నచ్చిన అమ్మాయిలు ఒకరు కాదు, ఇద్దరు కాదు, పద్నాలుగు మంది దొరి కారు. నువ్వు పదిహేనో దానివి."

నిశ్చేష్టురాలయింది లావణ్య.

"నువ్వేం మాట్లాడుతున్నావో తెలుసా?" కోపంగా అడిగింది.

నవ్వింది జాలీ.

"నిజాలు వినడానికి భయంకరంగానే ఉంటాయి, లావణ్యా! అందుకనే నిజాన్ని నిప్పుతో పోల్చారు."

"నాకు అర్థం కావడం లేదు."

"ప్రయత్నించు—అదే అర్థ మవు తుంది."

జాలీ వెళ్ళిపోవడానికి లేచింది. లావణ్యకు నవ్విన ఆమె వెక్కిరిస్తున్నట్టుంది. "నీకిది భావ్యం కాదు, జాలీ! మంచి సంసారంలో నిప్పులు పోస్తున్నావు నువ్వు"

"నేనూ మంచిమనసుతోనే ఉన్నాను. నన్ను నేను రక్షించుకోలేకపోయాను నీ కెలా సహాయం చేయగలను? వస్తాను." జాలీ ముందుకు నడిచింది.

ఆమె కనుమరుగయ్యేవరకూ అలాగే స్తబ్ధంగా చూస్తూ ఉండిపోయింది లావణ్య.

6

"ఇదేమిటి, ఇక్కడకు తీసుకు వచ్చారు?" అంతవరకూ కళ్ళు మూసుకుని సీటుకు ఆనుకుని కూర్చున్న లావణ్య కారు ఆగటంతో విస్మయంగా చుట్టూ ఆ ప్రదేశాన్ని చూస్తూ అంది.

"సారీ, లావణ్యా! నేను రేపు బొంబే వెళ్ళిపోతున్నాను. వారం రోజుల్లో పారిస్ వెళ్ళిపోతున్నాను. మరి మూడు నెలల వరకు నిన్ను కలిసే భాగ్యం లేదు. నీతో కొంచెం ఏకాంతంగా మాట్లాడాలి. అందుకని ఈ ప్రదేశం కూడా ఏకాంతంగా ఉంటుందని తీసుకువచ్చాను. ఇది... లోపల ద్రాక్షతోట ఉంది. రెస్ట్‌హౌస్ కూడా ఉంది, పద!" అతను కారు దిగి డోర్ తెరచి పట్టుకున్నాడు.

లావణ్య వెంటనే దిగలేదు.

"నీకభ్యంతరమైతే బలవంతం లేదు. వెళ్ళిపోదాం" అన్నాడు డోర్ వేసేస్తూ. లావణ్య చప్పున డోర్ తెరుచుకొని దిగింది.

"పదండి!" అంది, అతని కళ్ళలో మెరుపు చూస్తూ.

వెన్నెలమయందు లావణ్య కట్టుకున్న

వెన్నెల వెంపల గోతూంది. ఇద్దరూ ముందుకు నడిచారు.

"అక్కడెక్కడో హోటలో తీటవారి ఉండాలి. రెస్ట్ హౌస్ తెరిపించనా?"

"వద్దులెండి!" ఇంత మంచి వెన్నెల్లో హాయిగా కబుర్లు చెప్పుకోకుండా రెస్టుహౌస్‌లో ఏం చేస్తాం?"

ఇద్దరూ చాలా దూరం నడిచి ఒక చోట కూర్చున్నారు. రెండు చేతులూ వెనక పెట్టుకొని పడుకున్నాడు రాజా. మోకాళ్ళ చుట్టూ చేతులు పెట్టుకొని కూర్చుంది లావణ్య. ఇద్దరూ చాలాసేపు మాట్లాడుకోలేదు.

"లావణ్యా!" మెల్లిగా పిలిచాడు.

"ఊఁ." గడ్డి తుంచుతూ, తల తిప్పకుండానే అంది.

"పెళ్ళి పట్ల నీ అభిప్రాయం తెలియనీ?"

"ఏం-మీరు ఏమైనా అనుకుంటున్నారా?"

"ఊహు."

"మీకు నా అభిప్రాయం చెప్పడెందుకు?"

"స్నేహితులారిద్దరం కాబట్టి, తెలుసుకుని నీ మాట ప్రకారం నడుచుకుందామని." రాజా కంఠంలో చిలిపితనం ధ్వనించింది.

"పెళ్ళిచేస్తానంటే ఓ చిన్న సలహా ఇస్తాను."

"అలాగే!" నవ్వుతూ అన్నాడు.

"అర్జెంటుగా పెళ్ళి చేసుకుని, అమ్మాయిల వేటకు స్వస్తి చెప్పండి."

ప్రసన్నంగా ఉన్న అతని వదనం ఒక్కసారి తీవ్రంగా మారిపోయింది.

"ఏమిటి నువ్వు మాట్లాడేది?"

"మీకు ఉన్న పదిమంది గర్ల్ ఫ్రెండ్స్‌లోనూ నేనొక దానిని కావటం నా దురదృష్టం."

"లావణ్యా!" అతను లేచి కూర్చున్నాడు. "ఏమయింది నీకీ వేళ? ఎందుకిలా మాట్లాడుతున్నావు?"

"నిజం తెలిసిపోయినందుకు అంత భయమెందుకు, మిస్టర్ రాజశేఖర్? నేను అబద్ధం చెబుతున్నాననుకుంటే సమర్థించుకోండి చూద్దాం." వ్యంగ్యంగా అంది.

"లావణ్యా!" ఈసారి కోపంగా ఉంది అతని కంఠం.

"ఎవరు చెప్పారు నీకు, నాకు గర్ల్ ఫ్రెండ్స్ ఉన్నారని?"

"ఎవరు చెపితేనేం? ఉన్నారా, లేదా అని అడుగుతున్నాను!" పళ్ళ బిగువున అంది.

"అవును, ఉన్నారు. ఇప్పుడేం చేస్తావు?" అతను తన సహనాన్ని అదుపులోకి తెచ్చుకుంటూ అన్నాడు.

ఆశాభంగం పొందింది లావణ్య.

"ఎంతమూర్ఖురాల్ని నేను! మీరు చెప్పే దేదైనా పిచ్చిగా నమ్మే స్థితిలో ఉన్నాను. ఇంకా మీరు అందంగా అబద్ధాలాడినా నమ్మేసేదాన్ని మీ మీద గౌరవంతో. ఆ ఆలోచన అయినా రాలేదా మీకు? 'ఎవరో గిట్టని వారు నీతో కల్పించి చెప్పారు' అని అన్నా సరిపోయేది కదా! మీరు ఈవేళ నన్నెంత బాధ పెట్టారో తెలియదూ మీకు? ఇన్నాళ్ళూ ఒక మోసగాడికి, నయవంచకుడికి, మేక వన్నె పులికి నేను మనసిచ్చానని తెలియలేదు. ఆడపిల్లలు ఎంత సులభంగా మోసపోగలరో ఇప్పుడు అర్థమవుతుంది. మీరు వేటాడిన ఆడపిల్లల్లో నేను ఆఖరి దాన్నని మరిచి పోకండి." విసురుగా లేచింది లావణ్య.

రాజా చేయి పట్టుకొని లాగాడు. చప్పున అతని మీద పడింది. కదలకుండా ఆమె భుజాల చుట్టూ చేయి వేశాడు గట్టిగా. అతని గడ్డానికి దగ్గరగా లావణ్య నుదురు ఆనుకుని ఉంది. రోషంతో బుసలు కొడుతూ విడిపించుకోవాలని ప్రయత్నం చేసింది. సాధ్యం కాలేదు.

"నువ్వు నన్నెన్ని మాటలన్నా నాకు బాధ లేదు. లావణ్యా! కానీ, నువ్వు నన్ను అన్న మాటల్లో ఇన్నాళ్ళూ నన్ను వేధిస్తున్న సమస్యకు జవాబు దొరికింది."

"ముందు నన్ను వదలండి."

"నేను చెప్పేదేదో విన్నాకే వదలటం."

"త్వరగా చెప్పండి." పెనుగులాడుతూ అంది.

"నేను పారిస్ నుంచి రాగానే మన పెళ్ళి జరిగిపోవాలి."

"ఇంపాసిబుల్! అది నా కంఠంలో ప్రాణం ఉండగా జరగదు."

"లావణ్యా!" అతను కొంచెం ఆగి స్థిరంగా అన్నాడు. "నిన్ను ఒప్పించిన తరవాతనే మనం ఇక్కడ నుంచి కదిలేది."

"ఎంతమోసం! మీ ఇతర ప్రియురాళ్ళ మాదిరి నేను లొంగదనే కదా మీరు పెళ్ళి ఆశ చూపిస్తున్నారు. మీరు మోసగాళ్ళు కాకుండా మంచి వారైనా సరే, మిమ్మల్ని నేను చేసుకునే దాన్ని కాదు. అది గుర్తుంచుకోండి. మీ రాజీ నాటకానికి ఇంతటితో స్వస్తి చెప్పండి."

"నిజానిజాలు తెలుసుకోకుండా నోటికెంత వస్తే అంత మాట్లాడటం మంచిది కాదు, లావణ్యా!"

"నా చెవులు నన్ను మోసం చేయలేవు. మీరు స్వయంగా అన్నారు— మీకు గర్ల్ ఫ్రెండ్స్ ఉన్నారని. వారందరికీ ఇదే వెన్నెల్లో పెళ్ళి చేసుకుంటాననే చెప్పారా? ఎంతమందిని చేసుకున్నారు, పాపం!" హేళనగా అంది.

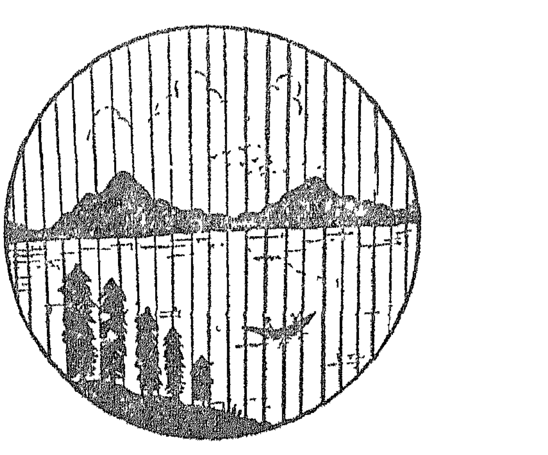

విహారం

చిత్రం— ఎస్. సాంబశివరావు (హైదరాబాదు)

"అవును! అందరికీ చెప్పాను పెళ్ళి చేసుకుంటానని. ఓ చిన్న అమ్మాయి జీవితంలో మోసం చేసింది. అందుకని అమ్మాయిల జీవితాలతో ఆటలాడ్డం నేర్చుకున్నాను. సరేనా!"

లావణ్య బదులేమీ చెప్పకుండా అతని చేతిని గట్టిగా కొరికింది.

"అబ్బా!" రాజా చప్పున ఆమెను వదిలేశాడు.

లావణ్య లేచి పరుగెత్తబోయింది. వెళ్ళిపోయాననే అనుకుంది గానీ ఆమె పైటకొంగు అతని చేతిలో చిక్కుకుంది. అతను గట్టిగా లాగటంతో విసురుగ వచ్చి అతని ఒళ్ళో పడింది.

* * *

"ఐయామ్ సారీ, లావణ్యా! ఐయామ్ రియల్లీ వెరీ సారీ!" కర్చీఫ్‌తో ముఖం తుడుచుకుంటూ అన్నాడు.

లావణ్య మెత్తగా గడ్డిలో పడుకుంది. పలకలేదు.

"లావణ్యా!" కుదిపాడు. ఉలిక్కిపడి లేచి కూర్చుంది.

"క్షమించు, లావణ్యా! అనవసరంగా నన్ను రెచ్చగొట్టావు. తప్పు నీదే!"

"ఎలా అయితేనేం మీ కోరిక తీరిందిగా! మరో అమ్మాయి కోసం వెదకటం మొదలు పెట్టండి."

"మళ్ళీ మొదటి కొస్తావేం?"

"మీరు ఒకటి మటుకు గుర్తు పెట్టుకోండి—మీ వేటలో నేనే ఆఖరు దాన్ని అని."

"అలా కావాలనే కదా నా కోరిక కూడా!"

"అంటే, మీ ఉద్దేశ్యం! నేను మిమ్మల్ని చేసుకుంటాననా? అది అసంభవం." లావణ్య లేచి నిలబడింది.

"లావణ్యా! ఎందుకంత తొందర పడతావు? విను, నామాట విను, ప్లీజ్. లావణ్యా! విను." ఆమె వినకుండా వెళ్ళిపోవటం చూసి గట్టిగా పిలిచాడు.

చేసేది లేక రాజా కూడా లేచాడు.

* * *

కార్లో దారి పొడుగునా కూడా లావణ్య ఏమీ మాట్లాడలేదు. రాజా కల్పించుకొని మాట్లాడాడు.

"నువ్వు పారిస్‌నుంచి వచ్చిన తరవాత పెళ్ళి చేసుకుందామనుకున్నాను. కానీ, ఇంత తొందరలో ముహూర్తం దొరకలేదు. రేపే రిజిస్ట్రార్ ఆఫీసుకి వెళదాం."

"అవసరం లేదు." కటువుగా అంది.

"పోనీ, నీ కిష్టం లేదంటే పారిస్ నుంచి రాగానే చేసుకుందాం. ఏమంటావ్!" లాలనగా అన్నాడు.

"ఆరు నెలల తరవాత కాదు, ముప్పై ఏళ్ళు మీ రెదురు చూసినా నా పెళ్ళి మీతో జరగదు."

"లావణ్యా!" ఈసారి అతని కంఠంలో కోపం ధ్వనించింది.

"ఎందుకంత మొండిగా మాట్లాడతావు? మనం చేసిన పొరపాట్లు బయటికి రాకముందే . . ." అతని మాట పూర్తి కాకముందే అడ్డు పడింది.

"వచ్చినా నాకు భయం లేదు. ఇక నన్ను మరిచిపొండి. [illegible]"—తలుపు దఢాలున తెరుచుకొని ఇంటివైపు పరిగెత్తింది.

అతను మనస్సులో నవ్వుకున్నాడు 'ఆమె కోపం ఎన్నాళ్ళుంటుంది? తను తిరిగి రాగానే ఇద్దరూ హాయిగా . . .' కారుని ఇంటి ముఖం పట్టించాడు.

(సశేషం)

(క్రిందటి సంచిక తరువాయి)

7

గతమంతా సినిమా రీళ్ళ మాదిరి లావణ్య కళ్ళముందు తిరిగింది. ఇప్పుడు తానేం చేయాలి?

"లావణ్యా!" తిరిగి చూసింది. శాంసన్ గదిలోకి వస్తూ అన్నాడు: "భోజనం చేద్దాం, కమాన్."

లావణ్య మౌనంగా అతని వెంట నడిచింది.

"నా విషయం ఏంచేశారు, డాక్టర్?" భోజనంచేస్తూ మధ్యలో అడిగింది.

"డాక్టరంటే అర్థం చెప్పు,లావణ్యా!" మంచినీళ్ళ గ్లాసు తీసుకుంటూ అన్నాడు.

"ప్రాణం పోసేవాడు." అతనెందుకు ఆ మాట అడిగాడో అర్థం కాలేదు.

"కరెక్ట్! మరి నేను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటే నీ ప్రాణం పోయదా? నీ బ్రతుక్కి ముప్పు తెచ్చే ఈ పెళ్ళి నేను చేసుకోలేను. నువ్వు నన్ను తప్పుగా అర్థం చేసుకోకు, లావణ్యా! నీ ప్రాణం బలి ఇచ్చి, వచ్చే తండ్రి పదవి నా కవసరం లేదు."

"మీరు పొరబడ్డారు, డాక్టర్! మీతో నేను కాపరం చేయగలనని ఎలా అనుకున్నారు? జీవచ్ఛవంగా బ్రతికే ఆ బ్రతుకు నాకు వద్దు. జీవితాంతం నాకు మనశ్శాంతి ఉండదు. నే నేదో త్యాగం చేస్తున్నానని మీ రనుకుంటు న్నారు. కాదు, డాక్టర్! ఇక్కడా నా స్వార్థం ఉంది. మీరు తండ్రి కాగలుగుతారు. రాజా ఆస్తికి వారసుడు ఉంటాడు. నా కోసం తన జీవితాన్ని నాశనం కాకుండా కాపాడగల్గుతాను. నేను బ్రతికి ఏం ప్రయోజనం, డాక్టర్? మీరువైద్యులు. మీ ద్వారా ఈ ప్రజలు పొందవలసినది ఎంతో ఉంది. రాజా కూడా అంతే. ఎన్నో జీవితాలకు ఆధారం అతను. అతను ఎంతో పెద్దవాడు. మీ ఇద్దరిలో స్వార్థం లేకపోవటం నేను ఆనందించే విషయం. కేవలం ఒక ఆడదానికోసం జీవితాలను వ్యర్థం చేయకూడదు. చెప్పండి, డాక్టర్! మీరు చేసే త్యాగం ముందు నే నెంత? నా త్యాగ మెంత?"

"ఆలోచిద్దాం, లావణ్యా! నువ్వు ముందు విశ్రాంతి తీసుకో!"

• • •

రాత్రి ఎనిమిది గంటల సమయం. లావణ్య ఏదో నావెల్ చదువుకుంటూ కూర్చుంది. శాంసన్ అప్పుడే వచ్చి, డ్రెస్ మార్చుకుని లావణ్య దగ్గిరికి వచ్చాడు. బయట ఏదో కారు ఆగిన చప్పుడు వినిపించింది. ఎవరో పేషెంట్స్‌కు సంబంధించిన వారు వచ్చారనుకుని లావణ్య పక్క గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. ఆమె లోపల అడుగు పెట్టిన మరు క్షణం ఆ నూతన వ్యక్తి ఇంట్లో అడుగు పెట్టింది.

"జూలీ! నువ్వా?" శాంసన్ కంఠం సంభ్రమంగా వినిపించింది.

ఉలిక్కిపడింది లావణ్య. జూలీ శాంసన్‌కు ఎలా తెలుసు? రాజశేఖర్ సెక్రెటరీ జూలీయేనా?

"నేనేశామ్! లావణ్య ఇక్కడ ఉందా?" జూలీ కూర్చున్న శబ్దం.

"లావణ్య నీ కెలా పరిచయం?" ఆశ్చర్యంగా ధ్వనించింది శాంసన్ కంఠం.

"అయితే, లావణ్య ఇక్కడే ఉందన్న మాట. ముం దిది చెప్పు. లావణ్యని నువ్వు పెళ్ళి చేసుకో బోతున్నావా?"

"అవును. ఏం?"

"అయితే, నీకు నా మీద పగ సాధించటానికి ఇంతకన్న మార్గం దొరక లేదన్న మాట."

లావణ్య ఆశ్చర్యంగా వింటూంది.

"నువ్వు ఎంత అర్థం లేకుండా మాట్లాడుతున్నావో తెలుసా?"

"అర్థం చేసుకో వలసింది నేను కాదు; నువ్వు. నేను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకో లేదన్న కసితో నువ్వు ఈ వల పన్నావు. నేను బ్రతికేది రాజశేఖర్ కోసమని నీకు తెలుసు. అతను ఎవరిని పెళ్ళి చేసుకున్నా సంతోషించే వారిలో మొదటి దాన్నని నీకు తెలుసు. అటువంటి రాజా పెళ్ళి చేసుకోబోతున్న లావణ్యను నువ్వు చేసుకోవా లనుకుంటున్నావు. లావణ్యని వదిలేయ్ శామ్. నీకు కావలసింది నేనేగా? నేను నిన్ను ఇప్పుడు పెళ్ళి చేసుకోమన్నా రెడీయే."

"నువ్వు, పొరబడుతున్నావు,జూలీ! నేను లావణ్యని చేసుకోవా లనుకోవటం లేదు. లావణ్యే నన్ను చేసుకుంటా నంటూంది."

"ఆ మాట లావణ్య అంటే అందుకు కారణం నేను. నేను లావణ్యకి నిజం చెప్పాలి. లావణ్యని పిలువు దయచేసి."

"లావణ్యా!" శాంసన్ పిలిచాడు.

అంతవరకూ వారి మాటలు వింటున్న లావణ్య, శామ్ పిలుపుతో బొమ్మలాగా ఇవతలికి వచ్చింది. ఆమెను చూడ గానే జూలీ లేచి లావణ్య దగ్గిరగా వచ్చి చేతులు పట్టుకుని అంది:

—కుమారి కొంగతి చంద్రావళి

"నన్ను క్షమించు, లావణ్యా! నేను నీతో ఆ వేళ బాస్ గురించి అన్న మాటలు పట్టుకుని నువ్వీ నిర్ణయానికి వచ్చి ఉంటావు. బాస్ చెడు మార్గాన నడుస్తూంటే నిస్సహాయంగా చూడటం మినహా ఏం చేయలేక పోయాను. ఆయనకు అమ్మాయిల స్నేహం ఉంది. బాగా తాగుతారు. క్లబ్‌లో గంటల తరబడి కార్డ్స్ ఆడతారు. ఇవన్నీ ఏమిటి? ఆయన వ్యక్తిత్వం లోని బలహీనతలు. ఈ బలహీనతలు ఏర్పడు కోవడానికి కారణం ఆయన జీవితంలో దెబ్బ తినటమే. ఆయన చదువుకునే రోజుల్లో ప్రేమలో దెబ్బ తిన్నారు. వివరాలు నాకు తెలియవు. ఆ గాయం ఆయనలో ఇంకా పచ్చిగా ఉంది. నీతో స్నేహం తరవాత ఆయన ఎంత మారారో నాకు తెలుసు. నీ పట్ల ఆయన చూపుతున్న శ్రద్ధ నేను గమనించాను. ఆయన మామూలు దృష్టితో నిన్ను చూడడం లేదని నాకు తెలుసు. నువ్వూ ఆయన్ని ప్రేమించావని బుజువై పోయింది. కానీ, ముందు జీవితంలో మీ ఇద్దరి మధ్యా ఎలాంటి కలతలూ రాకూడదని నేను నీతో అలా చెప్పాను. ఆయనతో తిరిగే అమ్మాయిలు సరిగా పద్నాలుగు మంది. నువ్వు ఈ ప్రసంగం బాస్ ముందు ఎత్తుతావని, ఆయన నీ పట్ల తన ప్రేమని బహిర్గతం చేస్తారని, తన గతం గురించి నీకు చెబుతారని అనుకున్నాను.

మామూలు పౌడర్లతో శుభ్రపరిస్తే జిడ్డు మరకలు మిగిలిపోవచ్చు

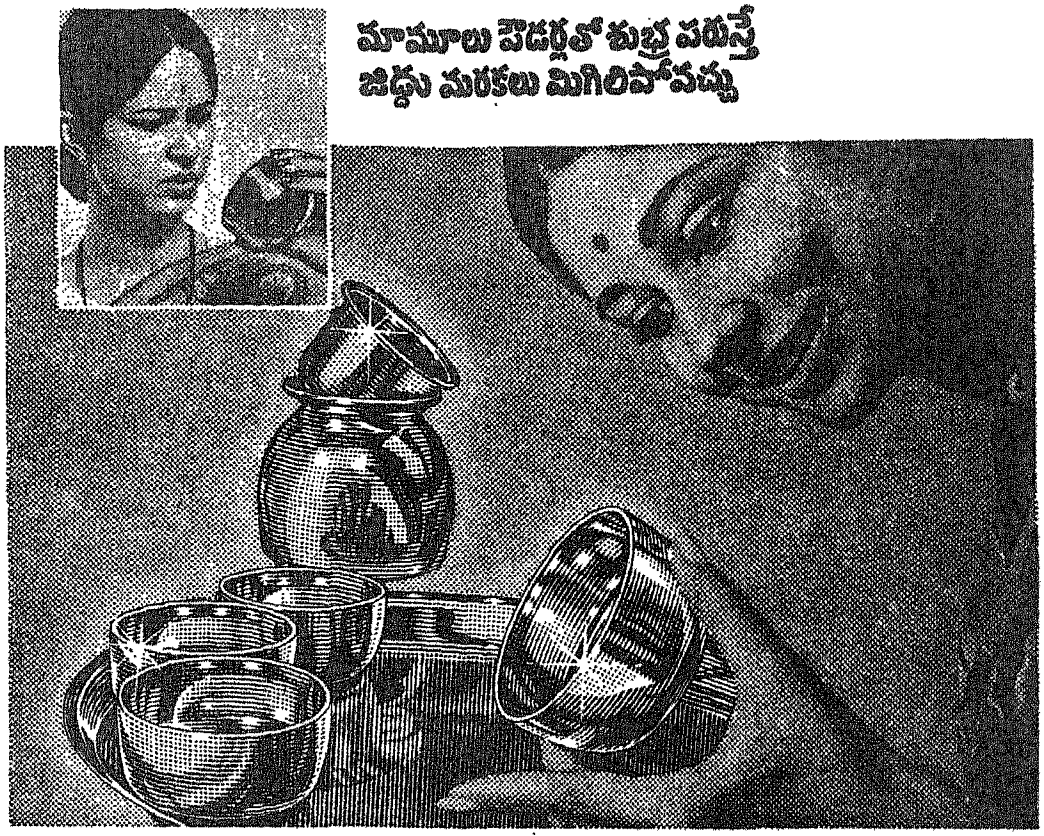

తళతళతప్ప విమ్ ఏదీ మిగల్చదు

దీనిలో శుభ్రపరిచే శక్తి 50% అదనంగా ఉంది.

ఏ యితర శుభ్రపరిచే పౌడర్లకన్నా విమ్‌లో డిటర్జంట్ ఎక్కువగా ఉంది. అందుకే శుభ్రపరిచే దీని అదనపు శక్తి, తక్షణమే జిడ్డునూ, మరకలనూ పూర్తిగా తొలగిస్తుంది. పౌడర్ యొక్క మరకలు ఏమాత్రం మిగిలిపోవు. అంతేగాకుండా, ఇది మెత్తని పౌడర్ కావడం వలన చక్కగా, గీతలు పడకుండా శుభ్రపరుస్తుంది, దేనినైనా సరే తళతళ మెరిసేలా శుభ్రపరుస్తుంది విమ్!

ఈ ప్యాక్ కొన్నప్పుడు మీకు 25% కన్నా ఎక్కువ ఆదా

ఈ హిందుస్థాన్ లీవర్ వారి విశిష్ట ఉత్పాదన 600 గ్రాములు మరియు 2.5 కే.జి. ప్యాక్‌లలోనే దొరుకుతుంది. విడిగా మాత్రం అమ్మబడదు.

లింటాస్-V.33-203 TL

కానీ, ఈ విషయం నువ్వు ఆయన్ని అపార్థం చేసుకునే వరకు వస్తుందని అనుకోలేదు. బాస్ ఫారిన్ నుంచి రాగానే నీ గురించి వాకబు చేస్తే నీవు లేవు. ఎంతో ప్రయత్నం మీద ఇక్కడున్నావని తెలిసింది. నువ్వూ, శామ్ పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నారని విని ఆశ్చర్యపడ్డాను. నువ్వింత తొందరగా ఈ నిర్ణయానికి ఎలా రాగలిగావు? బాస్‌ని సరిగా అర్థం చేసుకోలేకపోయావు. ఆయన నీ కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు."

జాలీ తన వాగ్ప్రవాహాన్ని ఆపింది.

కొయ్యబారి పోయి వింటున్న లావణ్య తేరుకుంది.

"నువ్వు పొరబడ్డావు, జాలీ! రాజా మంచివారయినా, కాకపోయినా నేను ఆయన్ని పెళ్ళి చేసుకునేదాన్ని కాదు."

తెల్లబోయి చూసింది జాలి.

"అయితే, ఇన్నాళ్ళూ నువ్వు ఆయనతో ప్రవర్తించినది. . ."

"కేవలం స్నేహభావం తోనే." పూర్తి చేసింది.

"నీ నిర్ణయాన్ని మార్చుకోలేవా?"

"లేదు. నా పెళ్ళి శామ్సన్ తోనే జరిగేది."

జాలీ లావణ్య వైపు ఓ సారి చూసి, శామ్సన్ దగ్గరికి నడిచింది. అతను వీరి సంభాషణను శ్రద్ధగా వింటున్నాడు. అతని రెండు చేతులూ పట్టుకుని అంది:

"శామ్! దయచేసి నా కో సహాయం చేయి. బాస్‌ను ఇక్కడకు పంపుతాను. అంతవరకూ మీరు పెళ్ళి చేసుకోకండి. బాస్‌తో లావణ్య ఏమయినా చెప్పుకోపి, నాకు అభ్యంతరం లేదు. అలా అని నాకు మాట ఇవ్వు!"

"వద్దు, వద్దు, మా పెళ్ళి అయ్యే వరకూ ఆయనకి తెలియనివద్దు. ఆయనతో ఈ విషయం చెప్పకు, జాలీ!" కంగారుగా అంది లావణ్య.

"తప్పని, లావణ్యా! దొంగతనంగా పెళ్ళెందుకు? ఆయనకి చెప్పే చేసుకుందాం" అని జాలీ వైపు తిరిగి, "నీ ఇష్ట ప్రకారమే చేయి, జాలీ! నా కభ్యంతరం లేదు, సరేనా?" అన్నాడు ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ.

జాలీ అతని చేతులు వదిలేసింది నవ్వుతూ. లావణ్య దగ్గరికివచ్చి, "వస్తాను, లావణ్యా!" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

రెండు నిమిషాలకు బయట కారు స్టార్టయిన చప్పుడు వినపడింది. శూన్యంలోకి చూస్తూ నిలబడింది లావణ్య. ఆమె మనసు సుడిగుండంలో చిక్కుకుని ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతున్నట్టుగా ఉంది.

"మీరు నిజమే చెబుతున్నారా, డాక్టర్?" షాక్ తిన్న గొంతుతో అన్నాడు రాజశేఖరం.

"నిజమే, మిస్టర్ రాజశేఖర్! లావణ్య ఈ రాయవేలారికి పేషెంటుగా వచ్చింది. గర్భకోశానికి కాన్సర్. ఎంతో ప్రయత్నం మీద గర్భకోశం తీసివేయకుండా ఆపగలిగాను. కానీ, ఆమె తల్లి అయితే జీవించలేదు. ఇటువంటి కేసులు చాలా అరుదుగా తగులుతూంటాయి. దాదాపు సంవత్సరం పాటు ఆమెను చూసిన నేను ఆమెను పెళ్ళి చేసుకోవాలనే నిర్ణయానికి వచ్చాను. ఆశ్చర్య పోకండి. దీని వెనక నా గతం కూడా కొంచెం ఉంది. నేను ఊహ తెలిసినప్పటి నుంచి ఒక అమ్మాయిని ప్రేమించాను. మేము భార్యాభర్తలు కావాలని మా పెద్దలు ఎప్పుడో నిర్ణయించేశారు. కానీ, నా మెడిసిన్ అయిపోయిన తరవాత నా కో విషయం తెలిసింది. నేను ప్రేమించిన అమ్మాయి మరొకరిని ఆరాధిస్తుందని. ఆ వ్యక్తి నుండి ఆమెకు రెస్పాన్స్ రాలేదు. ఆ వ్యక్తి ఆమెను ఆ దృష్టితో చూడలేదు. ఆమె ఏం చేయాలో తెలియక నిస్సహాయ స్థితిలో ఉన్నప్పుడు నాకు ఆక్సిడెంట్ జరిగింది. ఆ ఆక్సిడెంట్‌లో నేను తండ్రి అయే అదృష్టానికి దూరం అయ్యాను. ఈ సాకుతో నేను ప్రేమించే అమ్మాయి నాకు దూరమయింది. నేను హై చదువులకి లండన్ వెళ్ళాను. తిరిగివచ్చి, ఇక్కడ జాబ్ చేస్తున్నాను. నా అసలు పెళ్ళి చేసుకోవాలనే ఉద్దేశ్యమే రాలేదు, లావణ్యని చూసే వరకూ. ఆమెదికూడా నాలాంటి పరిస్థితే. ఆమెను నేను చేసుకుంటే నాకు నుంచి జీవితంలో తోడూ ఉంటుంది, ఒక నిస్సహాయురాలికి చేయూత నిచ్చినట్టూ అవుతుంది అనుకున్నాను. నా నిర్ణయాన్ని లావణ్య తరఫువాళ్ళు ఆమోదించారు. కానీ, లావణ్య తిరస్కరించింది. అప్పుడామెను నేను బలవంత పెట్టలేదు. అప్పుడు లావణ్యని ఎలాగోలా పెళ్ళి చేసుకుని ఉంటే ఇప్పుడు ఈ పరిస్థితి వచ్చేది కాదేమో!" ఊపిరి పీల్చుకోవడానికి ఆగాడు శామ్సన్.

"విధి మరోలా చూసింది. లావణ్యకూ, మీకూ అనుబంధం పెరిగింది. లావణ్య తను ఎంత మోసం చేసుకున్నా, మిమ్మల్ని ప్రేమించక తప్పలేదు. పొరపాటో, గ్రహపాటో—లావణ్య ఇప్పుడు గర్భవతి. తన వల్ల మీ జీవితం నాశనం కాకూడదని నా దగ్గరికి వచ్చింది. నన్ను పెళ్ళి చేసుకోమంది. తను తల్లి కాగానే ఈ లోకం వీడి పోతుంది. పుట్టిన పాపను నాకు అప్పగించమంది. ప్రేమ కానుకగా మీకు అందిస్తుందట. ఎంత పిచ్చిదో చూశారా? ఆమెను ఎంత ప్రయత్నించినీ ఆపరేషన్‌కి ఒప్పించలేక పోయాను. ఒకసారి ఆమె గర్భకోశం తీసేస్తే గానీ బ్రతకడానికి వీలులేదు. ఈ పరిస్థితులలో నన్నేం చేయమంటారు? మీరైనా చెప్పండి, రాజశేఖర్!"

యాంత్రికంగా వింటున్నాడు రాజశేఖరం.

"మాట్లాడండి, రాజశేఖర్! మీరైనా లావణ్యని ఒప్పించండి."

ఏమీ చెప్పకుండా పక్కగదిలోకి వచ్చాడు. మంచం మీద పడుకుని ఉంది లావణ్య. కళ్ళ కడ్డంగా చేయి వేసుకుంది. అతను మెల్లగా వెళ్ళి మంచం మీద కూర్చుని, లావణ్య కళ్ళమీదున్న చేయి తీశాడు. కళ్ళు తెరిచింది లావణ్య. ఆ కళ్ళనిండా నీళ్ళున్నాయి. రాజా చేతిని తీసుకుని కళ్ళకు ఆనించుకుంది. రాజా చేయి తడిగా అయింది. అతను చేయి వెనక్కి తీసుకున్నాడు. లావణ్య పక్కకు తిరిగి దిండులో ముఖం దాచుకుని ఏడవసాగింది. కొంచెంసేపు మౌనంగా చూసిన రాజశేఖర్, బలవంతాన ఆమెను ఇటు తిప్పాడు.

"ఊరుకో, లావణ్యా!" బొంగురు పోయిన గొంతుతో అన్నాడు.

"నన్ను క్షమించండి! అనవసరంగా మీకు లేని పోని ఆశలు కలిగించాను. ఆ నాడే మీతో స్నేహం చేయలేనని తెగతెంపులు చేసుకున్నా బాగుండేది. మీ జీవితాన్ని సుడిగుండంలో పడేశాను." ఏడవసాగింది.

"నీకు ఏమయింది, లావణ్యా! నువ్వు ఎప్పటికయినా నా భార్యవే. మనకే ఏ పాతేళ్ళ కిందటో పెళ్ళయి ఉంటే, ఇప్పుడీ పరిస్థితి వస్తే నిన్ను వదులుకునే వాడినా? మనకు పిల్లలు అవసరం లేదు, లావణ్యా! లోకం గొడ్డు పోలేదు. ఎందరో అనాథలు ఉన్నారు. నీకు ఇష్టమైన వారిని పెంచుకో. నీవు ఈ ఆపరేషన్‌కి ఒప్పుకో, లావణ్యా!"

"వద్దు, వద్దు. జీవచ్ఛవంలా బ్రతికే ఆ బ్రతుకు నాకు వద్దు. నేను ఒక అందాల పాపని ఇస్తాను, రాజశేఖర్! పెంచుకో. అంతేకానీ, నా కడుపులో ప్రాణం పోసుకుంటున్న శిశువుని నాశనం చెయ్యవద్దు."

"ఆ శిశువుకి ప్రాణం ఇచ్చి, నీ ప్రాణం తీసుకుంటావా, లావణ్యా! నిన్ను బలిఇచ్చిన ఆ పాపతో నేను సుఖపడగలననే అనుకుంటున్నావా?" ఆవేశంగా అన్నాడు.

"నేను బ్రతికినమాత్రం ఏం ప్రయోజనం! నీ జీవితాన్ని నాశనం చేయలేను, రాజశేఖర్! నన్ను క్షమించు."

విసురుగా లేచాడు.

"నువ్వు చచ్చిపోతూంటే చూస్తూ ఉంటాననుకుంటున్నావా? ముందుగా ఆ పని ఏదో నేనే చేస్తాను." వెళ్ళబోయాడు.

లేచి కూర్చుని, కంగారుగా పిలిచింది.

వెనుదిరిగి ఆమెదగ్గరకు వచ్చి, మంచం మీద కూర్చున్నాడు. చాలా సేపు మౌనంగా ఉండి నోరు విప్పింది లావణ్య.

"నేను ఒప్పుకుంటున్నాను, రాజా! కానీ, ఒక షరతు."

"ఏమిటది?"

"ఆపరేషన్ కాక ముందే..." ఆగింది.

"ఊఁ, కాకముందే? చెప్పు లావణ్యా!"

"నువ్వు జాలిని పెళ్ళి చేసుకోవాలి."

షాక్ తిన్నాడు రాజశేఖర్.

"నేనా? జాలీనా. . . పెళ్ళా! నీ కేం మతి పోలేదు గదా?"

"పిచ్చిరాజా! జాలీ ఎవరనుకుంటున్నావు? కేవలం నీ సెక్రెటరీ మాత్రమే కాదు. సదా నిన్ను ప్రేమిస్తూ తన అందచందాలతో నిన్ను కాపాడుతూ వచ్చింది. శామ్సన్ గాఢంగా ప్రేమించింది ఎవరి ననుకుంటున్నావు? జాలీనే. జాలీ నిన్ను ప్రేమించింది కనక శామ్సన్‌ను తిరస్కరించింది. నీవు ఆమెపట్ల వేరే భావం చూపలేదు కాబట్టి బయట పడలేదు. నువ్వు నన్ను కోరుతున్నావని తెలిసి, మన ఇద్దరినీ కలపాలని శాయశక్తులా ప్రయత్నం చేస్తుంది. కాబట్టి నువ్వు ఆమెను పెళ్ళి చేసుకోవాలి."

దిగ్భ్రమతో వింటున్న రాజశేఖర్ రెండు నిమిషాల వరకూ తేరుకోలేక పోయాడు.

"నువ్వు నన్నిలా బాధ పెట్టడం బాగాలేదు, లావణ్యా!" అన్నాడు చివరికి.

"అవును! ముందు బాధ కలిగినా తరవాత సుఖపడతావు. నేను, శామ్సన్ విధివంచితులం. మేమిద్దరం ఒకటయితేనే బాగుంటుంది. జాలీ నిన్నెంతో ప్రేమిస్తుంది, రాజశేఖర్! ఇది ఎవరి బలవంతం మీదా కాదు."

"లావణ్యా!" అతను ఏదో చెప్పబోయాడు.

"ఈ షరతు మీదయితే కానీ, నేను ఆపరేషన్‌కి ఒప్పుకోను." ఖచ్చితంగా అంది లావణ్య.

* * *

"వద్దు, వద్దు లావణ్యా! నీకీ త్యాగం తగదు. నీ త్యాగం గొప్పదే కానీ, అందరికీ బాధ కలిగించేది. ముఖ్యంగా బాస్‌కు తీరని వ్యథ కలిగించేది. అది నేను భరించలేను. బాస్ ఎక్కడున్నా, నవ్వుతూ ఆనందంతో ఉండాలి. అది నా కోరిక. ఆయన నీ క్షేమం కోసం ఈ

పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నా, నేను ఒప్పుకోను. కేవలం నీవు తల్లివి కాలేవని ఈ నిర్ణయం తీసుకుంటానంటే సమంజసం కాదు. నేను, బాస్ పెళ్ళి చేసుకుని పిల్లల్ని కంటే, వారిని పెంచుకోవాలని నీ ఉద్దేశ్యంలా ఉంది. అది పొరపాటు, లావణ్యా! రెండు నిష్కల్మష మైన మనసులు ముడివడి ఉన్నప్పుడు, వాని ముందు ఈ పిల్లలూ, ప్రపంచం, శారీరిక సుఖాలూ మనశ్శాంతి నివ్వవు, లావణ్యా! దయచేసి నా మాట విను. నీ నిర్ణయాన్ని మార్చుకో."

"నన్నర్థం చేసుకో, జాలీ!" బాధగా అంది.

"అర్థం చేసుకొబట్టే మాట్లాడు తున్నాను. నీ త్యాగం వల్ల ముగ్గురికి మనశ్శాంతి లేకుండా చేస్తున్నావు. ఇష్టం లేని పెళ్ళిళ్ళు ముగ్గురికి జరగ బోతు న్నాయి. బాస్ నాతో అసలు సుఖపడ లేరు. నీవు శామ్‌సన్‌ను భర్తగా అంగీక రించలేవు. శామ్ నీతో మనశ్శాంతిని పొందలేడు. మీ ముగ్గురూ ఇలా ఉండగా నేను మాత్రం బాస్‌తో ఎలా సుఖపడతా ననుకున్నావు? అదే నేను ఒప్పుకుంటే మీ ముగ్గురి బ్రతుకులూ విరిసిన పువ్వుల్లా కళకళ లాడతాయి. నన్ను చేసుకోవాలనే శామ్ కోరికా తీరుతుంది. బాస్ నిన్ను పొంద గలుగుతారు. నీవు బాస్ వద్ద ఏం పొందుతావో నీకే తెలియాలి."

"కానీ, నీ బ్రతుకు సుడిగుండంలో పడుతుంది. నీవు శామ్‌సన్‌ని ఎలా సుఖపెట్టగలవు?"

"నిష్కపటంగా సుఖ పెట్టగలను. నేను మొదటే చెప్పాను—బాస్ ఆనందమే నా ఆనందమని. ఆయన ఆనందంగా ఉంటే, నేను ఇంకా సంతోషంగా జీవించ గలను. నా విషయంలో నువ్వు దిగులు పెట్టుకోకు."

"అవును, లావణ్యా! జాలీ చెప్పినది నిజం." శామ్‌సన్ అన్నాడు. రాజశేఖర్ నిర్లిప్తంగా చూస్తున్నాడు వారి వైపు.

"కానీ, మన జీవితాల్లో వంశాంకురం లేకుండా పోతుంది." లావణ్య మనసు లోని వేదనఅంతా ఆమె కంఠంలో ధ్వనించింది.

ఎవరూ మాట్లాడలేదు. చివరికి జాలీయే కంఠం విప్పింది.

"పిచ్చి లావణ్యా! ఏ లోకంలో ఉన్నావు నీవు? ఇది బి. సి. కాలం కాదు, సంతానం లేకపోతే నరకానికి పోతారని అనుకోవడానికి. ఇరవైయవ శతాబ్దం ఇది. ఒకరు, లేక ఇద్దరు అంటున్న ఈ కాలంలో నీవు పిల్లల కోసం ఆరాట పడతావా? ఒక్క రోడ్డుమీదకు వెళ్ళి చూడు—అనాథ లౌతున్న ఎంత మంది పిల్లలు కనపడ తారో? వారిలో ఏ ఒక్కరిని పెంచు కున్నా వారి తల్లితండ్రుల ఆత్మ శాంతి స్తుంది. ఒక జీవితాన్ని తీర్చి దిద్దగలిగా నన్న తృప్తీ నీకు మిగులుతుంది. నా మాట విను, లావణ్యా!" జాలీ ప్రాధేయపడింది.

లావణ్య శూన్యంలోకి చూస్తోంది. శామ్‌సన్, రాజశేఖర్, జాలీ ఆమె నిర్ణయంకోసం ఆశగా చూస్తున్నారు. ✻

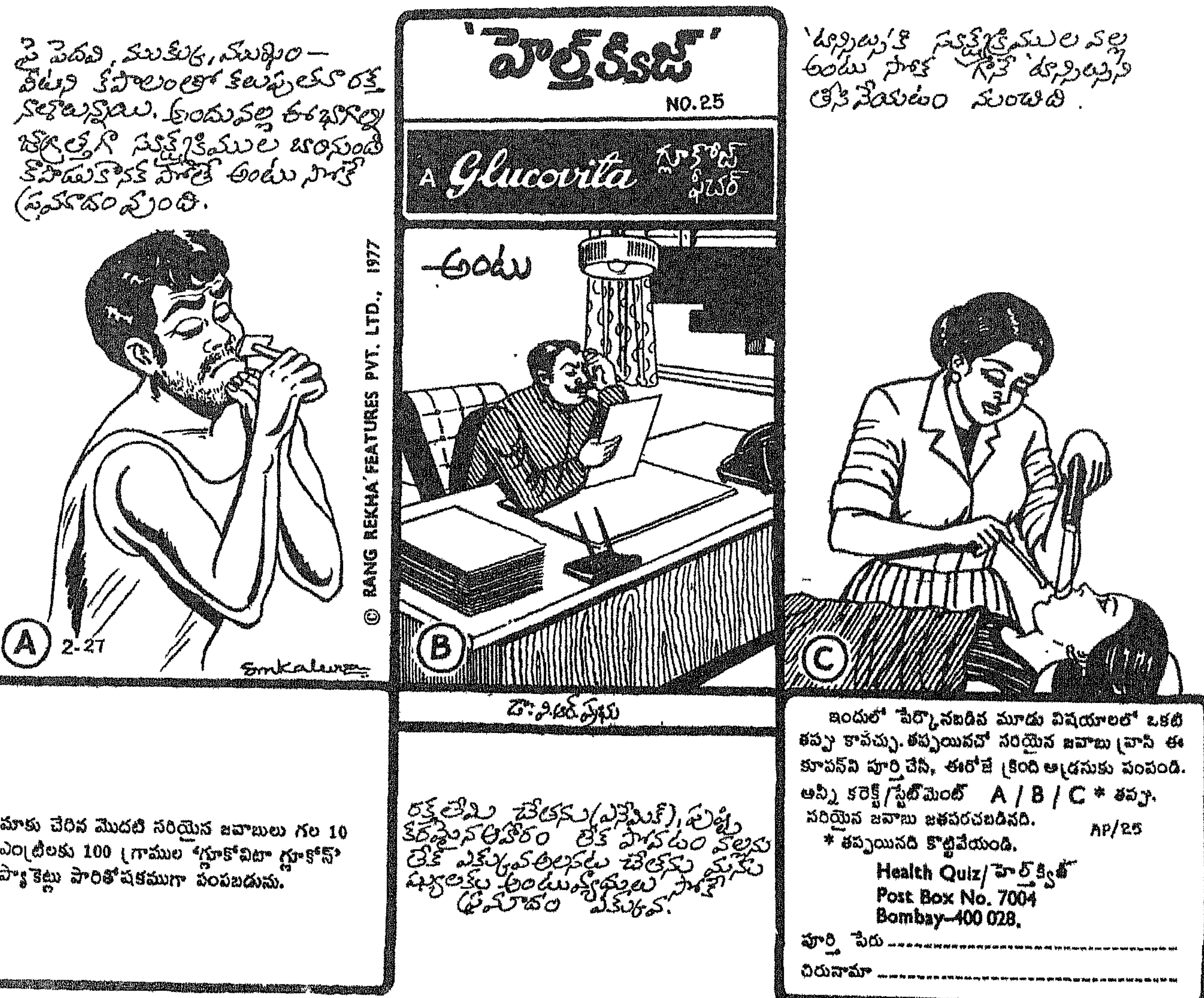

హెల్త్ క్విజ్ నంబరు 25 లో ప్రశ్నలకు జవాబులు హెల్త్ క్విజ్ నంబరు 27 తో బాటు ప్రచురించగలము.